

El Figarot

SEGONA ÈPOCA AGOST 2015 PREU 5€

Butlletí dels Castellers de Vilafranca

número

45

2014,
compromís
i glòria

Créixer:
els castells
de 10 sense
manilles són
possibles

3de9fa
versus
4de9fa

 **Vilafranca
del Penedès**

Índex

Entrevista a Conxita Martínez	4
3de9 amb folre i agulla versus 4de9 amb folre i agulla	8
Els "favors" de Sant Fèlix Efemèrides verdes del 30 d'agost	12
1974: un 3 de 8 amb texans	16
Créixer: els castells de 10 sense manilles són possibles	18
2014, compromís i glòria	21
La glòria demanava compromís	57
La Base de Dades Castellera recull 192.000 castells des de 1926	58
Entrevista a Josep Galofré	60
Els castellers al judici final	64
Ramonet, l'excel·lència casteller	68
Un planter de futur	70
Superverd	71
Castells a banda	72
L'altra cara dels castellers: Jordi Bustos	74

Butlletí dels Castellers de Vilafranca

segona època. Número 45. Agost del 2015

EDITA

Castellers de Vilafranca. Estatge social: General Prim, 11
08720 Vilafranca del Penedès. Apartat de correus 313

CONSELL DE REDACCIÓ

Xavi Carrasco, Júlia Carrillo, Laia Colomé, Raül González, Arnau Rafecas, Dídac Salvadó,
Biel Senabre i Josep Torreño.

COL·LABORADORS

Toni Bach, Joan Badell, Siscu Benet, Josep Cabré, Ferran Carbó, Arnau Cobo, Toni Comas,
Àlex Correa, Pere Ferrando, Jordi Galtés, Quim Mach, Ramon Marrugat, Eloi Miralles,
Raimon Perelló i Gerard Peña.

FOTOS PORTADA

Queralt Vegas.

DISSENY GRÀFIC

Ricard Aranda, Xavi Carrasco i Raül González.

FOTOCOMPOSICIÓ, MUNTATGE I IMPRESSIÓ

Gràfiques Kerpe, SL. Pere el Gran, 16. 08720 Vilafranca del Penedès
Dip. L. B-29.663/86

AMB EL SUPORT DE

Generalitat de Catalunya

AJUNTAMENT
VILAFRANCA
DEL PENEDÈS

Editorial

Josep Cabré «Jou»

Ja portem un bon tros de temporada i que serà l'última de l'equip Almirall-Cabré. Han passat quatre anys i sembla com si fos ahir que ens presentàvem a l'Assemblea per explicar el nostre projecte. Estàvem il·lusionats, amb moltes ganes de treballar per a la colla. I ara que ens queda només un any l'afrontem amb les mateixes ganes i amb la mateixa il·lusió. El FIGAROT que teniu a les mans fa un recull de la temporada 2014, amb tots els grans castells assolits i un reguitzell d'activitats per a tothom. Veníem de la millor temporada de la nostra història i sense caure de cap castell...bé, de l'intent del 4 de 10. I durant el 2014, després de patir algun petit ensurt, vam demostrar a tothom que només eren accidents insignificants. Però, quin pessimisme i dubte ens van envair! Quins missatges de l'entorn parlant de la fi del cicle! Els presagis no es van complir i tots aquells que pronosticaven el final de la nostra hegemonia, van haver d'empassar-se les seves profecies. Ens queda corda per anys. Comencem cada temporada amb una il·lusió renovada perquè sempre hi ha nous reptes. La temporada 2014 vam aconseguir els nostres objectius inicials: fer la millor actuació per Sant Fèlix i guanyar, una altra vegada, el concurs de Tarragona. Va ser una victòria èpica en un ambient hostil cap a la nostra colla. En part també és per això que no ens cansem mai de guanyar, perquè treballem, ens sacrificuem, assagem i tenim un gran equip, cohesionat, que funciona com una màquina perfecta en tots els sentits: castellerament i socialment parlant. El que em fa respecte és que les victòries no es converteixin en una rutina. La gran majoria de gent de la colla no ha perdut mai cap concurs i ja se sap que en els castells no ens podem relaxar ni un moment, ni un segon. Però, si algun dia hem de d'abaixar el llistó, que ho afrontem tots junts, tots a l'una.

Ens espera una altra temporada intensa. En aquest primer tram de curs, hem aconseguit quasi tots els objectius i hem fet la millor arrencada de la nostra història i ara tenim els grans reptes, amb un Sant Fèlix que pot ser el millor de la història, en què pot ser que es vegi més d'un intent de castell de 10 pisos, entre altres grans castells. Tenim també la diada de Tots Sants i Santa Tecla. Ens espera un any engrescador, per gaudir fent castells. També comptarem amb molts actes socials i alguns emmarcats dins la capitalitat cultural de Vilafranca: com la Jornada de Prevenció de Lesions, ja celebrada, i la presentació del segon llibre de la colla. També tenim previstos alguns viatges interessants, com, per exemple, un viatge a Shanghai, per al qual de moment és difícil trobar finançament. Ara bé, m'agradaria recordar que no som cap agència de viatges, encara que els últims anys ens hem acostumat molt bé i enguany ja hem visitat Milà, on tots els companys que es van apuntar, van poder venir. Els viatges són molt difícils d'organitzar i mica en mica ens n'estem sortint amb aquest viatge a la Xina.

Per tot això, vull felicitar-vos per la temporada 2014 i engrescar tota la colla per aquest 2015. És molt important la nombrosa assistència als assajos. No oblideu que, si volem intentar grans castells per Sant Fèlix, hem de fer molts peus, folres i manilles a l'assaig, que els castells no es fan sols. Visca els Castellers de Vilafranca.

«L'afició a la plaça de la Vila és única»

Foto: Raquel Tarrés

Laia Colomé i Nin

Conxita Martínez

De Barcelona, però molts anys vivint a la Selva del Camp, la Conxita Martínez i tota la seva família van arribar a Vilafranca el 1992 sense saber què eren els castells. Ben aviat, el seu marit, l'Albert, i els seus dos fills, la Mònica i el Miquel, van entrar a la colla empesos per l'Àngels, la conserge de l'escola. A ella, però, en un primer moment no li van deixar fer-ne, de castells: era dona. Finalment, i després d'insistir-hi, li van donar la camisa per a l'actuació a la cerimònia d'inauguració dels Jocs Olímpics, i ara és l'única de la família que encara està en actiu. I, de moment, no té pensat deixar-ho.

Abans de formar part de la colla, quan et parlaven de castells, t'imaginaves que era el que és?

«No en tenia ni idea! La primera vegada que vaig veure castells va ser a Alcover amb la colla del poble, que feia castells de sis. Hi vam anar perquè vivíem al costat i, quan vaig veure que pujaven, se'm va posar la pell de gallina. I eren castells de sis, imagina't! Tothom diu que els castells s'han de portar a la sang, però jo vaig descobrir que eren quan tenia 30 anys».

Has dit que primer van entrar a la colla els teus fills. Com es viuen els castells com a mare de canalla?

«Sí fa o no fa, vam començar tots ahora a fer castells, però a mi ja em van posar de crossa abans que el Miquel comencés a pujar seriosament. Si en el mateix castell ell pujava i jo anava de crossa, sí que hi pensava, però jo estava per la meua feina. En canvi, algun cop que m'havia quedat fora, quan el veia pujar patia molt. Preferia mil vegades ser a dins!».

Ara segurament ets una de les crosses més veteranes que encara hi ha en actiu fent castells a la colla...

«Em sembla que sóc la més veterana».

I el secret potser és aquest, oi?: treball, treball i treball.

«Treball i assaig: això ens ha portat fins aquí. Dilluns, dimecres i divendres; semblem semiprofessionals!».

I com es viuen els castells des del nucli de la pinya, el nucli del castell?

«Depèn del tipus de castell i depèn de com vagi. Si va bé, t'ho passes genial i pots explicar fins i tot acudits. En canvi, si va malament, doncs mires de sobreviure; però, si després es descarrega, l'emoció és brutal. A més, no tothom pot celebrar l'èxit amb tanta gent. Un corredor de curses o un tenista ho celebra ell sol, però poder celebrar un castell amb tanta gent és el màxim!».

Com vius els minuts previs a un gran castell allà al mig?

«Depèn del moment i no totes les èpoques són iguals. Per exemple, el 3 de 10 amb folre i manilles de l'any passat el vaig viure amb molta angouxa. Jo m'hi posava per orgull, per dir 'ho haig de fer, perquè sé que puc fer-ho', però ho vivia amb molta angouxa. En canvi, aquest any ho he viscut molt bé. A més, jo pateixo una mica de claustrofòbia, encara que la gent no s'ho cregui. A plaça, envoltada de gent, m'ofego, però en el moment d'estar fent un castell, no sé si és perquè controlo el temps i n'estic pendent, ja no hi penso. Penses que aviat sonaran les

La Conxita és una de les crosses més veteranes de la colla. Foto: Raquel Tarrés.

«Un corredor de curses o un tenista ho celebra ell sol, però poder celebrar un castell amb tanta gent és el màxim!»

gralles i, quan les sents, et surten les forces d'algun lloc i et dius 'vinga va!' i fas el que et demanin, el que puguís fer per ajudar. És ànim de superació total!».

Segurament no és igual ara que hi ha moltes hores d'assaig amb molt bones proves que fa uns anys...

«Ara hem après que no s'ha d'estrènyer més del necessari. El nucli s'ha de mantenir estable i punt, no cal comprimir molt fort des del principi i així passes una estona amb menys pressió. Després, quan ja comencen a estrènyer més, el castell està molt més avançat, ja s'està descarregant. Aconseguiu estar relativament bé durant els primers minuts del castell».

A algú que arriba a la colla i el posen de crossa, què li recomanes?

«Jo recomano a la gent nova que, vagi on vagi, preguntin, perquè de vegades els petits detalls poden marcar la diferència. Jo sempre he preguntat. Quan vaig entrar a la colla, el cap de crosses era el Claver i sempre m'aconsellava com m'havia de posar. El Molas també em va ajudar molt quan vaig començar a pujar al folre. Hi ha petits detalls que fan que un castell et vagi molt

bé o et vagi molt malament i, de vegades, són bestieses que no costen de rectificar».

Si me n'haguessis de dir un, quin és el teu millor record a la colla?

«N'hi ha molts, però si me n'haig de quedar un, és la primera torre de 9 amb folre i manilles que va descarregar el Miquel. Ell ja n'havia fet molts intents de cassola i enxaneta, però en aquella ja pujava a dosos. Jo anava a baix, de crossa amb el Cisco, i, quan vaig notar que el castell es descarregava, vaig començar a plorar. Em preguntaven què em passava i jo anava dient 'el Miquel!...' No em sortia ni la veu! No podia ni explicar-ho, que el Miquel descarregués la torre de 9 amb folre i manilles després d'haver-ne fet tants intents... ho guardo com un molt bon record!».

I el pitjor, o un record dolent?

«Els pitjors records són quan, després d'haver assajat un castell fins a l'últim dia, arribes a plaça i no t'hi posen. M'ha passat, per exemple, al 4 de 9 net: no és gaire agradable haver fet totes les proves a assaig passant-ho fatal -perquè en aquest castell es passa malament-, arribar a plaça, col·locar-te al teu lloc i que et diguin que no hi vas».

L'any 2009 la Conxita va rebre el reconeixement com a Castellera de soca-rel. Foto: Raquel Tarrés

En molts castells la Conxita ha anat de cossa del Lisco Molloyé. Foto: Raquel Tarrés

“Les dones tenim més capacitat de patiment, més carrera de fons i dosifiquem més la força.”

Una pregunta obligada: què ha significat l'entrada de la dona al món casteller?

«Jo penso que ha estat un gran avenç. Els que més he sentit cridar a allà baix han estat homes, més que dones. La dona no té més força que un home, però els castells no només són força, també has de tenir altres qualitats com la capacitat de patiment. Les dones tenim més carrera de fons i dosifiquem més la força. Després del meu primer castell com a cossa, el Lluís de Vilobí li va dir a l'Albert: 'la teva dona té uns collons així de grossos!'».

Esclar, tu vas ser de les primeres dones a fer de cossa...

«Vaig ser la segona, perquè la primera va ser l'Eugènia; i la segona, per mesos, a pujar al folre, perquè jo vaig entrar al juliol i, esclar, els castells ja estaven molt muntats. L'Eugènia va pujar per Festa Major i, quan vam anar al Concurs, van voler fer el mateix 4 de 9 amb folre. El Cisco defensava que jo hi anés, perquè a ell li anava bé, però volien fer exactament el mateix que havien fet per Festa Major. Per Tots Sants del mateix any ja vaig pujar al folre del 3 i el 4 de 9».

I ara, vint anys més tard, pràcticament totes les cosses són noies i dones.

«A baix totes són dones, o gairebé totes».

L'any 2009 vas rebre el reconeixement de Castellera de soca-rel. Te l'esperaves?

«No, aquell any no! Després d'haver-lo donat a l'Eugènia, sí que me'l vaig anar esperant. La primera vegada que el Jou va entrar de president, com que és amic meu, vaig pensar que potser sí que me'l donarien llavors, però el 2009 no me l'esperava gens! Ja hi havia el David de cap de colla i el Miquel de president i vaig pensar que ells dos no es fixarien en mi, perquè hi ha molta més gent a la colla que se'l mereix».

Com vius les grans diades com Sant Fèlix o el Concurs?

«Normalment estic bastant tranquil·la. Em començo a posar una mica nerviosa quan anem cap a la plaça de Jaume I, però porto la processó per dins. Ara bé, quan ja som al carrer de Santa Maria ja no puc parar de donar tombs! És el carreró de la mort, que dic jo. Recordo que a l'assaig del divendres abans de la meva primera torre de 9 amb folre i manilles a terra, em vaig ofegar. Va ser el dia que ho vaig passar pitjor abans de Festa Major, però, quan vaig entrar a plaça, van desaparèixer totes les pors. Quan entres a la plaça per Sant Fèlix, com quan carregues un castell important, tens tota la força possible, l'ambient et dóna força. És com quan fas teatre: abans de sortir

a l'escenari, les cames se t'en van cap al vestuari i no recordes el paper, però en el moment que entres a escena et ve tot al cap. Doncs entrar a la plaça de la Vila per Sant Fèlix és una cosa similar».

Passem a parlar del Concurs. A l'últim vam estar fins al final freg a freg amb la Colla Vella. Què prefereixes, un Concurs resolt sense dificultats o un com aquest, que fins al final no està gens clar què passarà?

«Prefereixo guanyar de sobres; però reconec que és molt emocionant quan el guanyes en l'últim moment. El Concurs és com un joc d'escacs: has de tenir una estratègia i seguir-la. I jo pensava que, si nosaltres fèiem el que havíem de fer, i arribàvem on havíem d'arribar, els castells els teníem. No anàvem a provar res de nou».

A mig Concurs, la reacció de la colla va ser molt important.

«I tant! Jo recordo que abans quèiem d'un castell i no teníem força per remuntar. Era com un partit de futbol que et fan un gol i et quedes a veure-les venir. Ara tenim un poder de reacció impressionant!».

I d'on creus que ve?

«Va ser un canvi de xip. Després de molts anys amb el Mènec com a cap de colla, el

La Conxita, l'Albert, el Miquel i la Mònica van començar a fer castells a principis dels 90.

«La colla és portar el nom de Vilafranca arreu de Catalunya, i el nom de Catalunya arreu del món»

Melilla va revolucionar els assaigs: els feia més arriscats, arribàvem una mica més amunt i a plaça, després de caure, hi tornàvem. Que hem caigut? Doncs ens tornem a aixecar i hi tornem! I això és el que ens fa guanyar el Concurs i això és el que ens fa guanyar a Sant Fèlix i a moltes places. Hi ha molta gent que no ha viscut perdre o sortir d'un Sant Fèlix amb un intent de torre de 7. Recordo el Sant Fèlix del 1994, perquè portava poc temps a la colla i, al veure que érem tan pocs a processó, vaig pensar que era llavors quan més s'havia d'estar amb la colla. Vaig anar a aquella processó i em vaig passar moltes estones plorant, perquè la gent ens aplaudia. Quan les coses van bé, la gent et ve sola; però és quan van malament quan més hi has d'estar».

Pregunta obligada a qualsevol casteller de Vilafranca. Sant Fèlix o el Concurs?

«Sant Fèlix».

Tothom respon el mateix! Què té Sant Fèlix que no tenen altres places, o que no té el Concurs?

«Jo estic en contra del Concurs, hi he estat tota la vida. Crec que jugar-te dues temporades en un sol dia no és correcte, perquè pots tenir un mal dia, caure i que hi hagi molts lesionats. Hi he estat en contra sempre, des del primer dia. Penso que hauria de ser com una lliga, on totes les colles tinguéssim sortides per poder fer grans castells, i que, quan s'acabés la temporada, et donessin el premi. Pel que fa a Sant Fèlix, la plaça de la Vila és la plaça de la Vila i l'afició que hi ha és única. Sant Fèlix molt abans que el Concurs».

«La capacitat de reacció que tenim ara ens fa guanyar el Concurs, a Sant Fèlix i a moltes places»

La colla és molt més que fer castells?

«Sí. La colla són amics, és gent que coneixes que probablement no hauries conegut mai pel carrer. És la gent i els amics que hi tens, perquè, sense amistats dins la colla, jo no sé si hauria continuat. A més, la colla també és cultura i tradició, i és portar el nom de Vilafranca arreu de Catalunya, i Catalunya arreu del món».

I segurament aquesta unió és la que ens fa fer grans castells.

«I tant! Si tu estàs bé amb la gent del teu voltant, estàs bé fent castells. Per mi una cosa no tindria sentit sense l'altra. Penso que és fonamental tenir amics dins de la colla».

Què creus que t'han aportat els castells com a persona?

«M'han aportat força, caràcter, veure que una persona sola no pot aconseguir un objectiu, que necessites gent al teu voltant per compartir la teva vida. Ja pots estar enfadada amb una persona que, si necessita la teva ajuda, la hi dones. Veure que, encara que tinguis por, si ho vols, ho pots aconseguir».

Continua i acaba la frase: ser dels Castellers de Vilafranca és...

«El millor que hi ha!».

I ara ja per acabar. Formar part de la colla és per tota la vida?

«Jo penso que sí. Fer activament castells no; però anar venint a treure el cap, sí. Hi ha hagut temporades que he pensat d'agafar-m'ho amb més calma, però, quan te n'adones, ja has fet totes les sortides, i més ara, que pràcticament a tot arreu es fan castells grans».

Primer 4 de 9 amb folre i l'agulla descarregat, per Tots Sants del 1996. Foto: Fèlix Miró

3 de 9 amb folre i agulla versus 4 de 9 amb folre i agulla

Toni Bach

*Article publicat a la versió
digital de la revista «Castells»,
el 13 de febrer de 2015*

Hem convidat a reflexionar sobre el nivell de dificultat d'aquests dos monstres a un dels castellers amb més autoritat tècnica per parlar-ne: Toni Bach, Toni de Lloret, un fix en les alineacions de totes les grans construccions dels Castellers de Vilafranca, inclosos, esclar, el 3 de 9 amb folre i agulla i el 4 de 9 amb folre i agulla.

A finals de l'any passat, durant el Castells & Tweets, per les xarxes van tornar a córrer comparacions entre castells per esbrinar el seu grau de dificultat. Concretament: el 4 de 9 sense folre enfront el 3 de 10 amb folre i manilles, i el 3 de 8 aixecat per sota enfront la torre de 8 sense folre. Si bé és comprensible la primera comparació, ja que són castells de dificultat semblant, no ho és la segona, perquè són castells de dificultats molt diferents: el 3 de 8 aixecat per sota és del grup situat entre els castells que hi ha entre els de nou bàsics i la torre de 9 amb folre i manilles, i en canvi, la torre de 8 sense folre és del grup dels castells màxims.

És cert que hi ha colles a qui costa més una estructura que una altra, però la classificació per la seva dificultat l'acabem fent les colles amb la suma de criteris. Actualment, estem aconseguint afinar cada vegada més aquesta classificació. Que hi hagi més colles que assoleixin o sovintegin més castells ajuda a concretar aquestes valoracions.

Fa uns anys, l'enfrontament entre el 5 de 9 amb folre i el 4 de 9 amb folre i l'agulla ja va ocupar molts debats. El cara a cara entre els castells de nou bàsics, encara avui, es manté viu i s'ha estès a la comparació entre els monstres amb agulla.

No tinc cap dubte que el 3 és més difícil que el 4, quatre pots aguanten més bé que tres. Si, a més, hi posem una agulla al mig, aquesta dificultat augmenta.

El fet que les colles portin a plaça més vegades el 3 de 9 amb folre que el 4 de 9 amb folre no és argument per igualar-ne la dificultat. Si d'alguna cosa les colles sempre anem justos és de castellers, tant a assaig com a les places. Això fa que entre dos castells en què la diferència de dificultat no és gaire, les colles tendim a assajar i portar a plaça el castell en què necessitem menys gent, tant al peu com al folre. Repeteixo: entre dos castells on la diferència de dificultat no és gaire. Així, tindrem més vegades la gent necessària per assajar i també per portar a plaça, en el 3 que en el 4.

Comparativa 4d9fa vs 3d9fa

	4d9fa	3d9fa
Castellers de Vilafranca	31d + 6c + 7i + 5id	12d + 1c + 4i + 0id
Colla Vella	6d + 5c + 13i + 3id	0d + 0c + 2i + 0id
Minyons de Terrassa	0d + 6c + 2i + 0id	0d + 1c + 0i + 0id
Jove de Tarragona	-	0d + 0c + 1i + 1id

Primer 4d9fa carregat: Castellers de Vilafranca (1 de novembre de 1995)

Primer 4d9fa descarregat: Castellers de Vilafranca (1 de novembre de 1996)

Primer 3d9fa carregat: Minyons de Terrassa (16 de novembre de 2008)

Primer 3d9fa descarregat: Castellers de Vilafranca (31 d'agost de 2009)

Font: Base de Dades CJXT / CCCC, actualitzades el 15 d'agost de 2015.

Primer 3 de 9 amb folre i l'agulla descarregat, per la diada de Sant Ramon del 2009. Foto: Raquel Tarrés

La diferència per guanyar el darrer Concurs va ser en el 3 de 9 amb folre i agulla. Aquest castell va decantar la victòria a favor dels Castellers de Vilafranca davant la Colla Vella. Totes dues colles havien alçat castells de la màxima dificultat, com el 3 de 10 amb folre i manilles i el 2 de 8 sense folre –tots dos carregats– i una altra construcció també de primer nivell, però puntuada per sota: el 4 de 9 amb folre i agulla. La Vella no va atacar el 3 amb el pilar i la diferència de punts entre aquesta construcció i el 4 amb l'agulla va permetre als Verds revalidar el títol.

Introducció a l'article del Toni Bach publicat a la revista «Castells» versió digital

Als castells amb folre i l'agulla, a la dificultat que representa aixecar i mantenir un pilar de qualitat al mig del castell, hi sumem la durada que suposa la carregada i descarregada de les dues construccions. És més difícil el 3 de 9 amb folre i l'agulla que el 4 de 9 amb folre i l'agulla. A la major dificultat del 3, més inestable que el 4, hem de sumar-hi la dificultat que suposa el menor espai per encabir-hi el pilar. Aquest menor espai ens fa escollir entre dues opcions. D'una banda, fer pujar ràpid el pilar, escurçant el temps d'execució, però molestant més estona el castell. I, d'altra, alentir la pujada del pilar, molestant menys estona el castell, però allargant el seu temps d'execució i fent esperar la cassoleta que arribi el sisè del pilar.

Pel que fa a peu i folre, passa com en els castells de nou bàsics: com que necessita menys gent per assajar i portar a plaça el 3 amb folre i l'agulla, es pot treballar en més ocasions amb les condicions reals. Això fa tenir una percepció de dificultat semblant a la del 4. El que és clar és que el treball de les mans que van dins l'agulla és més complicat perquè disposen de menys espai. I que la major dificultat de les altres parts del castell acaben exigint més al peu i al folre.

El treball del tronc, per a mi, és el que determina amb més claredat la major dificultat del 3 envers el 4. El fet de tenir el pilar més a prop fa que el treball dels membres del tronc sigui molt més exigent. Per una banda, el pilar dificulta l'orientació i l'equilibri, i, per l'altra, la majoria de les vegades, fa variar la posició dels membres del tronc que intenten molestar-lo el mínim possible. Això acabarà repercutint a la resta del castell.

Al pom de dalt li és més difícil aguantar-se dalt d'un 3 que d'un 4, cosa que fa que el moviment d'ajuda de l'entrada de l'enxaneta al pilar sigui més delicat. A més, si l'opció que hem escollit és la d'alentir l'entrada del pilar, el pom de dalt ha d'estar més estona a dalt amb la cassoleta recolzada. Això fa que s'hagi de tenir un pom de més qualitat.

Aquestes dificultats concretes augmenten el treball a les altres parts del castell. Això fa que la majoria de les vegades sigui un castell força lluitat.

Conclusió: el 3 de 9 amb folre i l'agulla és més difícil que el 4 de 9 amb folre i l'agulla. El que fa que això sigui així, a part de la major inestabilitat d'un 3, és el menor espai per al pilar, que és el que aporta més dificultat a tots els nivells.

3 de 9 amb folre i l'agulla i 4 de 9 amb folre i l'agulla descarregats a la diada de Santa Tecla del 2014. Fotos: Júlia Carrillo

Tenim Crackanies® en format petit

I una extensa gamma de Bombons de qualitat
per a fer "l'Amic Invisible".

Disposam de Torrons d'Autor
Tenim els millors Torrons
segons la varietat desitjada.

ES FAN LOTS DE NADAL A MIDA!

Vine a parlar amb la nostra
encarregada de la tenda
Tona Saumell.

casanella
XOCOLATERS

La família Casanella ofereix les seves Crackanies® de varietats a preu d'ofertor - Regals d'aniversari, comunions,
bastejos, casaments, lots de Nadal... - La millor selecció al Penedès en Bomboneria
Bombons per a diabètics - Per a qualsevol tipus de detall vine
a la Bomboneria Sienna de Casanella Xocolaters

ELS NOSTRES PRODUCTES

500GR 6 Varietats OR:

Crackania® Tradicional
Crackania® Coco
Crackania® Tiramisú
Crackania® Cafè amb Vainilla
Crackania® Polpa de Llim
Crackania® Crema Catalana

500GR 6 Varietats PLATA:

Crackania® Tradicional
Crackania® Coco
Crackania® Polpa de Llim
Crackania® Mango i Caramella
Crackania® Llim de Taronja
Crackania® Marc de Cava amb Espigot

500GR COURE:

Crackania® Tradicional

Dauets de 50grs:

Tradicional
Mango y caramella
Almívar de llet
Crema catalana
Tiramisú
Cafè i Vainilla
Coco
Polpa de llim
Gerd fil·litzat amb xocolata
Macadamia amb xocolata

500GR 6 Tradicional Festa Major Vilafranca

Crackania® Tradicional

500GR 6 Tradicional Castellers

Crackania® Tradicional

Pack Gourmet Mascaró

Conté un botellí de 4cl. de Licor de Taronja de Mascaró
i 100g de Crackania Licor de Taronja.

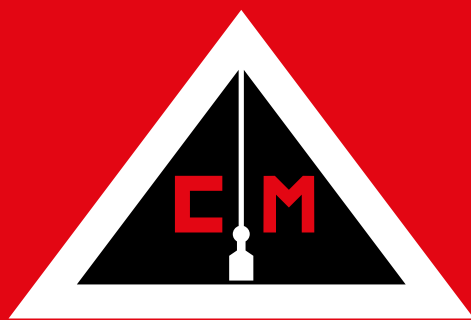
Nou Juró de Crackania®

Fet totalment artesanal

C/ Palma 10 Baixos - Vilafranca del Penedès

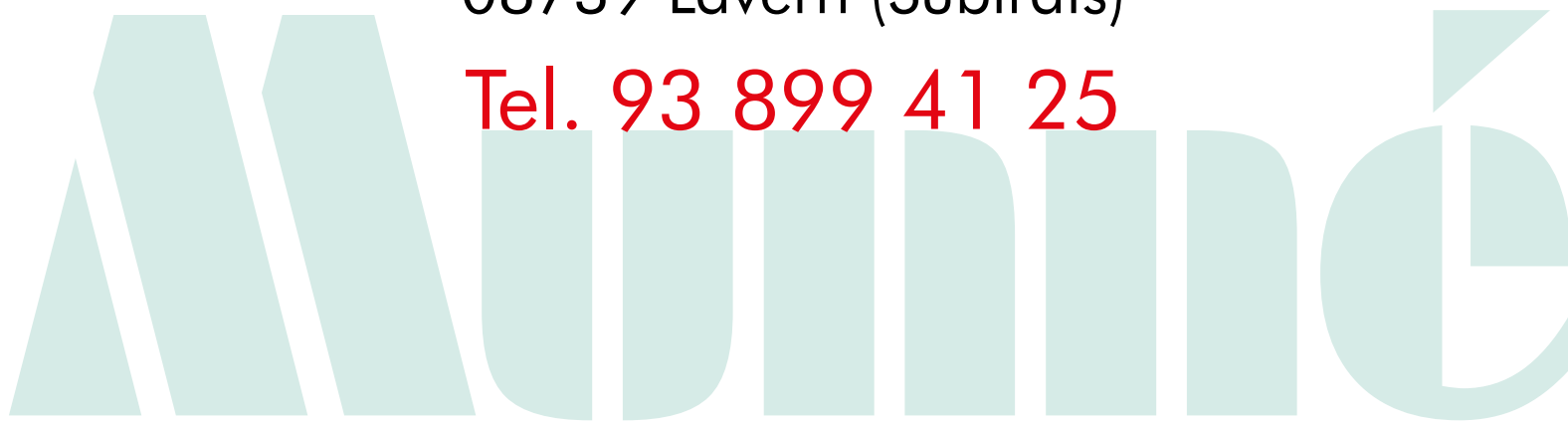
Tel. 93 818 25 30 - www.bomboneriasienna.com - tenda@chocolat.cat

Construccions F. **Munné** S.A.
LAVERN - Subirats (Alt Penedès)

Av. Zona Esportiva, 1-3
08739 Lavern (Subirats)

Tel. 93 899 41 25

Els "favors" de Sant Fèlix

Efemèrides verdes del 30 d'agost

Eloi Miralles

El 30 d'agost de 1965 els Castellers de Vilafranca van carregar el nostre primer 5 de 7 en la primera actuació a la Diada de Sant Fèlix.

El 2015 els Castellers de Vilafranca celebrem el 50è aniversari de la nostra participació a la Diada de Sant Fèlix.

50 anys dels primers 5 de 7 vilafranquins

Aquest any 2015 els Castellers de Vilafranca podem celebrar el 50è aniversari d'un fet que avui dia ens pot semblar poc transcendent, però que cinquanta anys enrere va adquirir una singular importància per al futur de la colla; em refereixo a la circumstància que el 1965, per primera vegada, les camises verdes es van fer presents el 30 d'agost, diada de Sant Fèlix, per actuar a la plaça de la Vila; i ho van fer al costat de la Colla Vella dels Xiquets de Valls, ja que aquell any els Administradors de la nostra Festa Major no van llogar els Nens del Vendrell. Cal tenir present que, fins llavors, a la nostra colla només li havia estat permès d'actuar els dies 29 i/o 31 d'agost.

Tanmateix, cal dir que hi va haver una excepció quan, el 1955 -60 anys enrere, doncs-, davant l'avinentesa que els Administradors havien contractat la Colla Nova de Valls i els Nens del Vendrell, els vilafranquins van pactar una aliança amb els de la Colla Vella per actuar conjuntament el dia de Sant Fèlix; amb el nom de Castellers de Vilafranca, això sí, però, segons el tracte, amb majoria d'efectius vallencs als tronc dels castells i amb el compromís d'intentar

el quatre de vuit. Aquest intent es va dur a terme (vegi's *Castellers de Vilafranca*, vol I, pàgs. 327-331), per bé que no hi pujà cap casteller dels nostres (només un va parar a baixos) perquè, a última hora, el *Pep de la llet*, capdavanter dels vallencs, no va respectar l'acord. No deixa de ser curiós el fet que, deu anys després, coincidissin a plaça, aquell Sant Fèlix del 1965, les dues colles que s'havien aliat deu anys abans.

La importància de la presència dels Castellers de Vilafranca a la plaça més castellera, el 30 d'agost del 1965, rau en el fet que no solament fou la primera vegada que això succeí lluint les camises verdes distintives, sinó també perquè aconseguiren en l'ocasió carregar el primer cinc de set del seu historial, essent també la primera vegada que l'intentaven; les cròniques de la jornada parlen de la lentitud amb què va pujar l'aixecador de la torre com una de les causes que impediren que el castell pogués ser degudament descarregat. El cap de colla era en Gabi Martínez, que s'havia estrenat en el càrrec l'any anterior. Aquell Sant Fèlix, a més, la bona sintonia entre vallencs i vilafranquins es féu palesa arran

del pilar de cinc que fou plantat, ja de nit, com a comiat de la jornada, davant la Casa de la Vila i després de l'Entrada del Sant a basílica (una tradició que es va perdre ja fa anys per raons òbvies); l'anècdota d'aquest espadat cal cercar-la en el fet que hi va haver una alternança de colors, atès que el segon (Carles Domènech) i el quart eren dels Verds, mentre que el terç (Àngel Batet) i l'enxaneta anaven de rosat.

El cinc de set no es va poder descarregar aquell 30 d'agost, però els nostres Castellers hi posarien remei ben aviat, ja que només quatre setmanes més tard, el 26 de setembre, aconseguiren completar-lo; fou a Barcelona, en motiu de la celebració del segon Concurs Jorba-Preciados, en el qual es classificaren en tercer lloc, immediatament per darrera de la Colla Vella dels Xiquets de Valls i dels Nens del Vendrell. Aquest cinc de set esdevingué la fita màxima de la nostra colla fins al 24 d'agost del 1969. quan vam descarregar, a Igualada, la primera torre de set del nostre palmarès. El dia 12 d'octubre del mateix any vam assolir la categoria de colla de vuit en carregar el primer quatre de vuit, castell que descarregaríem per primer cop el 30 d'agost del 1971.

30 anys del primer 5 de 8

El dia de Sant Fèlix d'enguany també es complirà el 30è aniversari de la nostra primera *catedral* castellera. No cal dir que, sota el guiatge d'en Carles Domènech, *Mènec*, aquell soberg cinc de vuit del 30 d'agost del 1985 (ja l'havíem intentat gairebé deu anys abans, concretament el 9 de novembre del 1975) ens obriria de bat a bat les portes dels castells de nou pisos (el 1987 carregàrem els primers tres i quatre de nou folrats)..

Un pas endavant

Quim Mach. *El Figarot* 41. Març 2011

D'aquell 30 d'agost del 1985 em quedo amb el fet emocionant i espectacular de poder viure des d'un lloc de privilegi, segon de la rengla del cinc, la joia d'una plaça i l'alegria de tanta gent. Vam assaborir l'èxit momentani del castell, és clar, però sobretot -i encara ho tinc més clar vist amb la distància dels anys- vam viure la immensa alegria d'haver fet un pas endavant en la trajectòria d'èxits de la colla. Moltes profecies llençades aquella tarda a Cal Figarot, per sort, no es van complir, i molts dels que deixaven anar un exultant «ara ja em puc morir» han viscut els èxits més recents de la colla, a la plaça i tocant de peus a terra, per joia de tots plegats. Personalment, del castell, en conservo el goig d'haver-lo fet amb tots els altres companys de la colla. El vam descarregar entre tots i jo n'era un més. Per exemple, el vaig aguantar sobre el millor baix de la història dels castells, el Cisco Mallofrè, i al costat dels que eren els meus admirats companys, cada un al seu lloc, des de les primeres mans fins a les darreres mans del peu, des dels baixos al pom de dalt, i tot plegat sota les ordres del Carles Domènech. Era -i és- inimaginable per a mi. I recordo molt especialment el moment just de fer el pas per pujar a sobre el rotlló per ocupar el meu lloc al castell. Llavors, el Gabi Martínez, agafant-me per les espatlles, amb la seva veu de tro i la mirada castellera que només ell tenia -imagineu-vos-ho els que el va conèixer-, de forma contundent i apassionada, va donar-me el darrer consell -jo n'hi diria avís...-: «Allà al mig, tu no abandonis mai, per res del món; ni que et moris!». Jo, és clar, a obeir i a disposar. Segons dalt!

Primera Torre de 9 amb folre i manilles aconseguida per la Diada de Sant Fèlix de 1995.

20 anys de la primera torre de 9 amb folre i manilles

Una altra efemèride a celebrar serà la plena consecució de la cobejada torre de nou emmanillada. Vam ser els primers a provar-la, l'any 1989, i van caldre dotze intents previs abans de poder-hi dibuixar l'aleta, pel Sant Fèlix del 1995, amb Francesc Moreno, *Melilla*, de cap de colla; però va valdre la pena l'espera per poder-la contemplar en tota la seva majestuositat i amb el valor afegit que la vam descarregar de manera apoteòsica, tot i que minuts abans havíem fallat en el que fou el dotzè intent.

De llavors ençà, ha esdevingut un dels trumfos més preuats de la nostra colla, fins al punt de dominar-la més que ningú, ja que l'hem descarregat en setanta ocasions (incloses les de la darrera diada de la Bisbal i de la Festa Major de Gràcia), a més de carregar-la set vegades més.

El 2015 ja n'hem completat cinc de seguides, cosa que no havíem aconseguit mai abans de la Festa Major, amb la qual cosa sembla més que probable que puguem superar el registre del 2007, quan la vam descarregar set cops. De fet, els tres caps de colla posteriors al Melilla -Lluís Esclassans, David Miret i Pere Almirall- també l'han pogut anotar sobradament en els seus comptes respectius.

Es pot ben dir que va costar de conquerir-la, a fe de Déu, fins al punt de ser considerada com la nostra «bèstia negra», però ens ha donat després tantes alegries que ens hem pogut rescabalar amb escreix de les decepcions inicials. I que continuï la bona ratxa!

De maltractats a la glòria

Joan Badell. *EL FIGAROT* 35. Agost 2005

Definitivament, per Sant Fèlix del 1995, la colla va esclatar com mai ho havia fet cap altra. Aquest any vam vèncer, ara sí, la nostra torre de nou amb folre i manilles. Tot i així, el guió no va ser fàcil, més aviat va ser dramàtic i el suspens es va allargar fins al final. De sortida vam descarregar el quatre de nou amb folre i, motivats com mai i conscients que si fallàvem la ferida era de mort, vam atacar, en segona ronda, la torre de nou. La construcció, acompanyada de bones dosis de nervis, ens va tornar a petar amb la cassoleta al seu lloc. Quina injustícia! La situació era desesperant i la mofa dels altres pels tretze intents acumulats ja es feia insuportable. Per mirar de tranquil·litzar-nos tots plegats i refer-nos d'aquest cop tan salvatge, a la repetició, vam fer un tres de nou amb folre carregat, o sigui, que ni carn ni peix, però si hem de decantar-nos d'alguna banda el tres de nou carregat poc ens va ajudar per fer l'assalt definitiu. Així que, amb aquestes circumstàncies no gaire favorables però sense haver-nos rendit del tot, ens vam presentar a la tercera tanda, en què vam decidir tornar a plantar cara a la torre de nou. I aquest cop sí, per Sant Fèlix i a la plaça més castellerà, la colla va poder celebrar definitivament la conquesta del seu castell més desitjat. Per fi la vam completar, sí, sí... vam descarregar la torre de nou!

...i 10 anys de la primera torre de 9 amb folre

Un dels sostres castellers més preuats és, sens dubte, la torre de nou folrada (i sense manilles, esclar). Només l'hem pogut coronar tres vegades –la primera el 30 d'agost del 2005, amb el Lluís Esclassans com a capdavanter i, després, els anys 2011 i 2012, sota el guiatge del David Miret i el Pere Almirall, respectivament–, però no cal dubtar que, amb l'empenta que ha caracteritzat la nostra colla durant els darrers vint anys, la podrem veure descarregar en un futur que desitgem el més pròxim possible. Som-hi, doncs!

Trecant el sostre dels castells

Raimon Perelló. *EL FIGAROT* 36. Agost 2006

Pel que fa al folre, en destaquen tres detalls que per nosaltres eren claus. En primer lloc, les dues falques, que permetien lligar d'una manera més compacta el nucli de segons, cordons i crosses i evitar que alguna crossa o espatlla cedís durant el castell, ja que l'enorme pes del tronc faria impossible de rectificar. Aquesta falca obligava els dos vents a treballar més incòmodament, però això quedava compensat per la gran potència de tota la resta de la rengla de vents. En segon lloc, els dos laterals alts, que, comparant-ho amb qualsevol castell convencional, permetien que dues mans més toquessin cada cama del terç. La seva posició era darrere del lateral normal. Això permetia que el terç quedés molt més subjectat lateralment, evitant així un moviment que és fatídic en una torre. Finalment, el fet que hi hagués molta força. Volíem que el folre s'assemblés el màxim possible a una pinya, per tant, no vam escatimar potència i, en alguns casos, quilos. La resta de gent s'anava col·locant donant-se l'espatlla els uns amb els altres, cosa que permetia que tot quedés compacte i es pogués treure el màxim rendiment de tot els elements del gran folre.

Per Sant Fèlix del 2005 van carregar la Torre de 9 amb folre per primera vegada a la història. Foto: Elvira Rivero

Última hora

L'aparició d'aquest número 45 de *EL FIGAROT* coincidirà pràcticament amb l'inici del procés editorial del segon volum de la *Història dels Castellers de Vilafranca*, el qual abarcarà el període comprès entre els anys 1957 i 1974, amb el subtítol de: «De les camises verdes als primers folres». Si no hi ha cap entrebanc que ho impossibiliti, està previst que vegi la llum pels volts de la nostra festa patronal en honor de Sant Miquel.

1974: un 3 de 8 amb texans

Eloi Miralles

El 2014 es van complir quaranta anys des que els Castellers de Vilafranca vam descarregar, per primer cop, el 3 de 8. Penso que val la pena de recordar aquell fet exitós, tot explicant algunes circumstàncies anecdòtiques que van envoltar-lo.

El 3 de 8 descarregat per la Drida de Sant Feliu de 1974.

El Sant Fèlix casteller del 1974 va representar un bon pas endavant dins d'una trajectòria ascendent dels Castellers de Vilafranca, iniciada el 1969 -quan vam descarregar la torre de 7 i carregar el 4 de 8- i rubricada el 1972 amb la victòria al concurs de Tarragona. Tanmateix, cal reconèixer que, a les envistes d'aquell 30 d'agost, en el pertocant als castells vilafranquins, en certa forma pintaven bastos. L'intent de 3 de 8 a la Bisbal, quinze dies abans, havia palesat mancances evidents i els assaigs tampoc no acabaven de fer el pes. Tot plegat, doncs, feia aflorar un cert pessimisme...

Per acabar-ho d'adobar, un dels castellers més carismàtics, en Carles Domènech, *Mènec*, per raons personals, aquell any pràcticament no havia assajat ni actuat. Però ja se sap que per a un vilafranquí la diada de Sant Fèlix esdevé quelcom molt especial. I el cas és que, quan gairebé ningú no s'ho esperava, el Mènec es va presentar amb camisa verda a l'entrada d'ofici. Amb pantalons texans, això sí, però amb la camisa verda... "Ara és la meua!", vaig pensar. I aleshores, amb el beneplàcit del cap de colla -aleshores era en Gabriel Martínez-, aprofitant l'estona lliure que quedava fins a la sortida d'ofici, vaig començar a *daurar-li*

la *píndola* per mirar de convèncer-lo de fins a quin punt ens feia falta el seu concurs. De primer es va mostrar força reticent i s'hi resistia, argumentant la manca d'assaigs i que gent de la colla potser no veuria amb bons ulls que pugés. Jo li responia assegurant que el 3 de 8 estava bé i que, amb ell a segons, segur que es descarregaria. Hi va haver un llarg estira-i-arronsa -només ell i jo com a protagonistes-, fins que, a la fi, va pronunciar aquelles paraules màgiques que jo tant esperava: "Està bé: ja hi pujaré, si ho voleu!". Quan li ho vaig dir al Gabi, aquest, incrèdul, amb la seva veu de tro, encara va inquirir-me: "N'estàs segur?". "Ben cert", vaig contestar. I així fou com en Carles Domènech va pujar al 3 de 8 de la Festa Major del 74. I no cal dir que, com estava escrit, el vam descarregar (els de Valls i els del Vendrell només el van carregar) i que va ser un tres magnífic, solvent i elegant. Ni tan sols aquells texans inescients van poder distorsionar una imatge tan bonica com delerada.

Al cap d'un mes, un altre 3 de 8 vilafranquí fou completat també a Tarragona; i hauria de passar gairebé tot un decenni per tornar-lo a veure descarregat i de color verd. Però això ja és una altra història... Per a

Gabi Martínez, cap de colla de l'any 1974. Foto: Josep M. Petrus

mi, el record d'aquella Festa Major del 1974 va de bracet amb el de la del 1978, quan vaig ser-ne administrador. Aquell any, *la plaça més castellera* va poder veure -per primera vegada a la història- quatre quatrès de vuit descarregats en una mateixa diada. Va ésser, doncs, una Festa Major de *carro gros*. Però aquesta ja és, també, tota una altra història...

La Colla dels Castellers de Vilafranca el 1974. Foto: Josep M. Petrus

Proves de torre de nou amb folre, el primer castell desemmanillat. Foto: Fèlix Miró

Créixer: els castells de 10 sense manilles són possibles

Arnau Cobo

Només 55 punts ens van separar de la Colla Vella al Concurs i ja som quatre les colles de 10. Serem capaços de tornar a fer un salt endavant, de tornar a marcar distàncies?

Podríem els Castellers de Vilafranca sovintejar els castells de deu o castells nets i mirar de clavar les dents a monstres inèdits, com poden ser els castells de deu sense manilles?

Quan em van demanar que escrigués un article sobre «possibles castells que la colla encara no ha fet però que són possibles» (sic), a la conversa, hi va aparèixer també el concepte «article tècnic», però penso que això no em pertoca a mi.

Estic segur que la Tècnica ja ha pensat i repensat milions de vegades tots els detalls que poden decantar la balança a l'hora d'afrontar alguns castells que la colla ja ha assajat –o, fins i tot, intentat en alguna ocasió–, com són el 3 de 8 per sota i, a molta distància, el 4 de 10 amb folre i manilles o el pilar de 9 amb folre, manilles i puntals. Crec sincerament que tots aquests castells són al nostre abast més immediat, com també descarregar d'una vegada la torre de 9 amb folre. Així doncs, he decidit que aprofitaré aquest espai per fer volar coloms. Només una mica, perquè també crec que tenim a l'abast tot el que diré, si més no a mitjà termini.

Fa temps –jo encara no en formava part–, la colla va ser pionera en incorporar un tercer assaig setmanal. Vist en perspectiva,

això explica, en part, el fet que durant molts anys la resta de colles ens hagin percebut com a gairebé inabastables: ens hem de remuntar fins a la 16a millor actuació de la història per trobar-ne una que no sigui nostra -i la va fer la Vella el 2002. Però, compte, perquè la seva segona millor diada -la 24a del total-, i les millors dels Minyons, la Joves i la Jove -21a, 23a i 44a del total, respectivament-, daten totes de 2014. Només 55 punts ens van separar de la Colla Vella al Concurs i ja som quatre les colles de 10. Serem capaços de tornar a fer un salt endavant, de tornar a marcar distàncies? Si, durant un temps, les altres colles sovintejaven els castells bàsics de nou i atacaven la torre de 9 amb folre i manilles o el 5 de 9 amb folre, i nosaltres guanyàvem amb els castells de nou amb l'agulla i ens vam trobar sols -o només esporàdicament acompanyats-, en intentar castells de deu o castells nets; en el supòsit que els nostres perseguidors arribessin a acomodar-se a aquests nivells, ¿podríem nosaltres passar a sovintejar-los i mirar de clavar les dents a monstres inèdits, com poden ser els castells de deu sense manilles?

Millorar el rendiment

Jo penso que sí. Però el camí, ara, ja no pot ser afegir un quart assaig. Qualsevol pagès sap que créixer només augmentant la superfície de terra conreada pot ser un error perquè s'acabarà plantant en terra marginal -és a dir, pitjor. El que cal és millorar la qualitat dels terrenys que ja es tenen i augmentar-ne la collita. Per tant, el que necessitem serà millorar el nostre rendiment a l'assaig, tant individualment com col·lectivament, així com augmentar la nostra massa social. Us imagineu que els nostres baixos i primers cordons del

peu tinguessin la mateixa preparació física i d'assaig -i el mateix compromís- que els quarts, els sisens o la canalla? Us imagineu que fóssim prou gent per començar a fer proves serioses de castells de la gamma extra a mitjans de maig -com ja fan d'altres colles-? ¿Us imagineu que ens poguéssim plantejar, com a cosa natural i habitual, estrenar la torre de 9 amb folre i manilles i el pilar de 8 amb folre i manilles a principis de juliol, els castells de nou amb l'agulla pels volts de Les Santes i la Festa Major de Vilanova i que el 3 de 10 amb folre i manilles -li tenim el peu al coll!-, es convertís en el castell de sortida de les diades grosses -Sant Fèlix, Concurs, Tots Sants-, substituint per fi, en aquesta funció, el 4 de 9 amb folre i agulla? Si millorem el nostre rendiment i augmentem el nombre de castellers, els castells de deu sense manilles els tindrem a tocar. No és només que m'ho imagini, sinó que ho crec proper.

Tot dependrà de nosaltres

I aquí caldrà preguntar-nos: què puc fer jo -cada un de nosaltres-, per la colla? Sigui des de la posició que sigui, tots podem aportar el nostre granet de sorra per fer realitat un salt d'aquestes dimensions. Cada idea que ens vingui al cap per augmentar el nombre de camises als assajos serà clau. Cada proposta per dinamitzar Cal Figarot i consolidar la nostra massa social serà fonamental. Cada col·laboració desinteressada amb la colla i les diverses àrees de la junta serà crucial. Cada gest que augmenti el nostre compromís individual -més assistència i puntualitat, entrenament físic individual, etc.-, serà vital. I no, no estic fent volar coloms. Junts, podem fer això i molt més. Penso que ha arribat l'hora de tornar a créixer. Som-hi!

Assaig a plaça del 3 de 10 amb folre i manilles abans de la Festa Major. Foto: Fèlix Miró

VILATRONICA
COMPONENTS ELECTRÒNICS

Tel. 93 817 13 98
Fax 93 817 36 16

• **APARELLS
PER A
DISC-JOKEY**

• **MICRÒFONS**
• **INSONORITZACIÓ**

VILATRONICA
INDUSTRIAL

Tel. 93 818 11 14
Fax 93 892 08 58

C/ Misser Rufet, 3, local 4
info@vilatronica.com · www.vilatronica.com
08720 VILAFRANCA DEL PENEDÈS (Barcelona)

Autocars del **Penedès** amb els **Castellers**

AMB FORÇA, EMPENTA I AMUNT AMUNT!!!

Autocars del Penedès és una companyia familiar dedicada al transport de viatgers per carretera des del 1929, quatre generacions i el millor servei amb total confiança i seguretat.

**SEMPRE RECOLZANT
LES TRADICIONS I FESTES
CULTURALS.**

**T'agrada el bus
Casteller?
vols gaudir-ne d'ell?**

**Ara pots sentir-te com un
Casteller de Vilafranca tu, la teva
colla, grup o associació viatjant
en el bus Casteller.**

**Traslats, excursions, viatges i
qualsevol servei relacionat amb
l'autocar.**

Informació: 977 660 821

www.autocarsdelpenedes.com

2014

Compromís i glòria

«La glòria demana compromís». Aquesta sentència és la que vam fer servir els Castellers de Vilafranca com a eslògan per a la temporada 2014. Una frase que defineix a la perfecció el tarannà de la gran família verda, gent que té un talent casteller inequívoc i que està convençuda que els bons resultats s'aconsegueixen amb esforç, amb el treball a l'assaig i donant-ho tot a cada actuació. Així és el compromís, el camí indispensable per arribar a la glòria.

Foto: Natàlia Mocholi

Aniversari margener

27 d'abril

VII Aniversari dels Margeners de Guissona, plaça Major, Guissona

Pd4, 3d8, Td8f, 4d8 i Pd6

Junt amb els Margeners de Guissona i els Castellers d'Esparreguera

Fotos: Toni Solé

11 de maig

Gran Premi de Fórmula 1, Circuit de Catalunya, Montmeló

7d8, 4d8a, Td8f i Pd6

3d8, 4d8 i 2Pd4 i 2Pd5

Fotos: Toni Solé

Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat

Castells, fires i pilars

18 de maig

Fires de Maig, plaça de la Vila, Vilafranca del Penedès

4d8a, 3d9f, 5d8, Pd7f i 7Pd4

Junt amb els Xicots de Vilafranca i la Colla Jove Xiquets de Vilafranca

Fotos: Toni Solé

2014, compromís i glòria

Sants

31 de maig

Firentitats, carrer de Sants, Barcelona

4d8a, 3d9f, 5d8 i Pd7f

Junt amb els Castellers de Sants, els Castellers del Poble Sec i els Castellers de Sant Cugat

Fotos: Dani Soler

Castells catalans per a flamencs i valons

5 de juny. Gant, Bèlgica **3d7, 4d7a, 5d7 i 4Pd4**

6 de juny. Atòmium de Brussel·les, Bèlgica **4d7a, 5d7, 4d7, 3d7 i 4Pd4**

7 de juny. Lieja, Bèlgica **6d7, 3d7, 4d7a, td7, 4d7, 5d7 i 4pd4**

8 de juny. *Catalans want to vote*, Grand Place, Brussel·les, Bèlgica
5d7, 3d8, 4d8, 6d7a, 4Pd4 i Vd5

Fotos: Toni Solé

Aniversari arbocenc

14 de juny

Diada dels Minyons de l'Arboç,
carrer Major, l'Arboç

3d9f, 4d9f, 4d8a i Pd7f

Junt amb els Minyons de l'Arboç, la
Colla Vella dels Xiquets de Valls i els
Bordegassos de Vilanova

Sant Joan de Déu

31 de maig. *Visita als nens i nenes de l'Hospital Sant Joan de Déu, Barcelona*
4d7a, 3d7 i 5d7

Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat

Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat

Vigílies de Patum

15 de juny
Diada dels Quatre Fuets,
plaça de Sant Pere, Berga
**Pd4, 3d9f, 4d9f, id 5d8, 5d8 i Pd5
i 4Pd4**
Junt amb els Castellers de Berga
i els Castellers de Barcelona

Fotos: Toni Solé

Fotos: Toni Solé

MASTINELL
CAVA & HOTEL

Enoturisme & Gastronomia
al cor del Penedès

Ctra. de Vilafranca a Sant Martí Sarroca km 0,5
08720 Barcelona (a 30 minuts de l'Aeroport del Prat)

RESERVES +34 93 115 61 32

info@hotelmastinell.com
www.hotelmastinell.com

oliviahotels

rètols
senyalització
impressió digital

www.pellissarafols.com

93 817 04 26 - ctra. de Moja, s/n - 08734 Moja (Olèrdola)

Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat

Tripleta marinera

28 de juny

Diada de Sant Pere, El Serrallo, Tarragona

4d9f (c), 3d9f, 4d8a i Vd5

Junt amb els Xiquets del Serrallo i els Xiquets de Tarragona

Foto: Toni Solé

Foto: Mireia Pérez

Foto: Toni Solé

Premis Laus

26 de juny

Premis FAD de Disseny,
Disseny Hub Barcelona, Barcelona
Pd5, 3d7 i 4d7

Foto: Toni Solé

Tripleta a la catedral

Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat

5 de juliol
Diada del Pla de la Seu, Tarragona
3d9f, 4d9f, 4d8a, Pd7f i 5Pd4
Junt amb els Xiquets de Tarragona
i els Castellers de Sants

Fotos: Toni Solé

13 de juliol
Diada de les Cultures,
plaça del Pou, Altafulla
Pd4, 4d9f, 3d9f, 4d8a, Pd8fm (c)
Junt amb els Castellers d'Altafulla,
la Colla Vella dels Xiquets de Valls
i els Xiquets de Tarragona

Fotos: Toni Solé

Pilar gros a Altafulla

Els nous de Torredembarra

13 de juliol

Festa Major del Quadre de Santa Rosalia, plaça de la Vila, Torredembarra

Pd4, 4d9f, 3d9f, id 9d8, 9d8 (c) i Pd7f

Junt amb els Nois de la Torre i la Colla Jove Xiquets de Tarragona

Fotos: Toni Solé

Santes sí, però complicades

20 de juliol
Festa Major de les Santes,
plaça de Santa Anna, Mataró
**Pd4, 3d9f, i Td9fm, 4d9f, 9d8
i Pd8fm**
Junt amb els Capgrossos de Mataró
i els Minyons de Terrassa

Fotos: Toni Solé

Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat

Un altre trio de nous a Vilanova

2 d'agost

Festa Major de Vilanova i la Geltrú, plaça de la Vila, Vilanova i la Geltrú

4d9f, 9d8, 3d9f i Pd7f

Junt amb els Bordegassos de Vilanova i la Colla Jove Xiquets de Tarragona

Fotos: Toni Solé

Pilar d'aniversari

9 d'agost

XXIX Aniversari de Cal Figarot,
carrer del General Prim, Vilafranca del
Penedès

Pd5, 4d9f, 3d9f, 3d8a, Pd8fm i 6Pd4
Junt amb els Castellers d'Altafulla i
els Castellers de la Vila de Gràcia

Fotos: Toni Solé

Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat

Una altra típica tarda d'estiu al Catllar

23 d'agost
Festa Major del Catllar, plaça de la Vila, El Catllar
Pd4, 9d8, 3d9fa, 3d9f i Pd7f
Junt amb la Colla Jove Xiquets de Tarragona i la Colla Vella dels Xiquets de Valls

Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat

Fotos: Toni Solé

Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat

El pilar de vuit corona l'Arboç

24 d'agost

Festa Major de l'Arboç, carrer Major, l'Arboç

Pd4, 4d9f, 3d9f, 4d8a i Pd8fm

Junt amb els Minyons de l'Arboç, la Colla Vella dels Xiquets de Valls i la Colla Jove Xiquets de Tarragona

Fotos: Toni Solé

Tripleta a la vigilia

29 d'agost

Festa Major, vigília de Sant Fèlix, plaça de la Vila, Vilafranca del Penedès

9d7 i 3d8 a la cercavila, Pd4, 4d9f, 3d9f, 4d8a i 2Pd5

Junt amb els Xicots de Vilafranca i la Colla Jove Xiquets de Vilafranca

Foto: Dani Soler

Foto: Marina Canales

Això és Sant Fèlix: cordeu-vos els cinturons!

Ferran Carbó

30 d'agost

Festa Major, diada de Sant Fèlix, plaça de la Vila, Vilafranca del Penedès

Pd4, 4d9fa, 3d10fm (c), 4d9f i Pd8fm

Junt amb la Colla Vella dels Xiquets de Valls, la Colla Joves Xiquets de Valls i la Colla Jove dels Xiquets de Tarragona

30 d'agost. 8 del matí. Un instant després que em soni el despertador, sento una cosa: avui no em caldrà el clàssic cafè dels matins per desvetllar-me. Miro per la finestra i el paisatge que sempre m'as-serena avui em diu que el dia que just comença serà un dels grans. Finalment, després d'unes hores que han passat lentes com el fang, ja som a plaça, i l'ambient que es respira em confirma la sensació que havia tingut anteriorment.

La concentració abans de realitzar la nostra primera construcció és màxima ja que, tot i ser un castell amb què habitualment obrim les diades importants, el 4 de 9 amb folre i agulla provoca un respecte im-mens a la colla. Aquesta concentració es converteix seguidament en eficàcia ja que, amb gran rapidesa i solvència, el castell és descarregat i ja són set anys consecutius en què hem aconseguit completar aquest colós per Sant Fèlix.

Seguidament, en segona ronda, se'ns planta al davant el gran repte de la diada: revalidar el castell que tantes alegries ens havia donat al llarg de l'any anterior, el 3 de 10 amb folre i manilles. El castell va bé fins a la carregada; però, de sobte, quan encara té corda per estona, fa llenya. La caiguda és tan inesperada com dolorosa, i més quan els més mal parats són els petits de la colla. Les cares que es

Foto: M. Rosa Ferré

Fotos: Toni Solé

veuen en baixar del castell són l'exponent inequívoc del caràcter de la colla. Acabem de coronar un dels sostres actuals del món casteller i el sentiment és el de no haver complert la missió.

Per tancar la ronda de castells, i sent caut amb la gent que podia haver pres mal en la caiguda anterior, la tècnica decideix aixecar, per un instant, el peu de l'accelerador i descarta el tercer gran objectiu de la diada. Així doncs, es tira el 4 de 9 amb folre, un castell que, després d'haver

presentat certa resistència a principis de temporada, tornem a tenir dominat i el descarreguem amb gran seguretat. Finalment, els Castellers de Vilafranca descarreguem el nostre quart pilar de 8 amb folre i manilles de la temporada, el cinquantè de la història de la colla. Per si no fos prou, en aquesta ronda de pilars, cada colla corona l'espadat de 8: quatre pilars de 8! És la primera vegada a la història que es pot observar una proesa com aquesta.

Com diu la dita, l'important no és veure com un cau, sinó veure la manera com s'aixeca, i en això hem demostrat tenir el caràcter necessari per sortir amb fermesa de les adversitats que puguem anar trobant pel camí, i, esclar, això fa que ens sentim orgullosos d'aquesta colla.

Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat

Complint amb Sant Ramon

31 d'agost
Festa Major, diada de Sant Ramon,
plaça de la Vila, Vilafranca del Pe-
nedès
4d8a, 4d9f, 7d8 i Pd7f
Junt amb els Xicots de Vilafranca i
la Colla Jove Xiquets de Vilafranca

Foto: M. Rosa Ferré

Fotos: Toni Solé

Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat

GRILL BRODATS

- ✓ Tot tipus de roba per a balls de Festa Major
- ✓ **Roba castellera: camises, pantalons, faixes i mocadors**
- ✓ Brodat d'escuts i logos
- ✓ Roba escolar

c/ Consellers, 15 · Tel. i fax 93 892 20 33
08720 VILAFRANCA DEL PENEDÈS
brodatgrill@gmail.com

UN DIA

INOBLIDABLE

CASAMENTS
ACTES D'EMPRESA
CELEBRACIONS FAMILIARS

Informació: Cal Soler: Tel. 938 922 929 · www.calsoler.com

**PRIMERA VISITA +
HIGIENE DENTAL 25€**

L'EXCEL·LÈNCIA
A L'ABAST DE TOT HOM

938 199 110

General Prim, 9 Vilafranca del Penedès www.salutdental.com

f SalutDentalPenedès

SalutDental

**Descomptes
especials per a
castellers, socis
i familiars**

Menorca

7 de setembre.

Es Mercadal, Menorca

4d7, Td6, 3d7, Pd5, 4d7a i 2Pd4

Hotel Son Parc, Ciutadella, Menorca

3d7, 4d7a i Vd5

8 de setembre

Plaça d'Espanya, Maó, Menorca

4d7, 3d7, 4d7a i Vd5

9 de setembre

Ajuntament, Maó, Menorca

4d7, 3d7, Td6, 3d7, 4d7a i Pd4

Port, Maó, Menorca

4d7a, Td7, 3d8 i Vd5

Fotos: Toni Solé

Anem fent via

11 de setembre

Via Catalana cap a la Independència,

avinguda Diagonal, Barcelona

3d7, 4d8, 9d7, 4Pd5 i 3d9f

Fotos: Toni Solé

2014, compromís i glòria

Trobareu més informació:

www.castellersdevilafranca.cat

I el 3 va ser amb l'agulla

Laia Colomé

14 de setembre
Festa Major de Tarragona,
plaça de la Font, Tarragona
9d8, 4d9fa, 3d9fa, Pd8fm i Pd5
Junt amb els Xiquets de Tarragona, la
Colla Jove Xiquets de Tarragona i la
Colla Vella dels Xiquets de Valls

Toca tornar a treure la camisa de l'armari. Han passat pocs dies des de la Més Típica. Tanques els ulls i encara et vénen al cap imatges, sensacions, impressions d'aquells dies. Però, tot i amb el pas canviat, és el primer diumenge de festes de Santa Tecla i a Tarragona ens espera una diada casteller de màxims. Una diada que fa uns anys servia per tornar a les sensacions castelleres després d'uns dies de descans, però que ara és un punt i seguit al calendari casteller. Les dotze en punt del migdia i comença l'actuació. A la primera ronda optem pel 9 de 8, un castell que, pel meu gust, ja hem traguinat massa amunt i avall durant tot l'estiu. M'agradaria canviar-lo per la torre de 9 amb folre i manilles, però sembla que aquest any encara haurà d'esperar. Primera ronda tranquil·la; la batalla comença a la segona. Tot i els pocs assaigs després de Sant Fèlix, sabem que tenim a punt els dos castells de 9 amb folre i l'agulla. Primer, comencem pel 4 i, per sorpresa de tots, la Colla Vella respon amb el mateix castell. Arriba la tercera ronda i diuen que tirem el 3 de 9 amb folre. Em desinflo. «Tirem el 3 de 9 amb folre?»; «però, que no heu vist la Vella?»; «per què no el fem amb l'agulla?». Comença a córrer el rumor -no desvetllem el secret de si és fonamentat o induït- que la Vella prepara el 5 de 9 amb folre. I això fa bullir la sang. Mentre em preparo per on haig de pujar al folre, sento que, de l'interior de la pinya, en surt un crit. «Va!» criden alguns. «Ens prenen el pèl o aquí ha passat alguna cosa?». I de cop, veig com tota la pinya fa un gir de 160 graus. «Va, fem el 3 de 9 amb folre i l'agulla!». Alguns ens mirem entre nosaltres, riem per sota el nas i, tan sols amb una mirada, ens donem ànims. Arriba el moment, tirem enlaire el 3 de 9 amb folre i l'agulla i, amb el cap i amb el cos, el descarreguem. Només han passat dues setmanes de Sant Fèlix i som capaços de tornar a descarregar dos castells de 9 i amb agulla, i fora de casa. I no podem tancar una actuació com aquesta sense el pilar de 8 amb folre i manilles. Els Xiquets de Tarragona ens fan lloc perquè el puguem encarar davant l'Ajuntament per agafar-la de referència. El folre branda. Ara apretes tu i ara apreto jo. Sonen les gralles. «Calleu d'una vegada i atents!», crida algú. Un obrir i tancar d'ulls i el pilar ja està descarregat. Baixo, em trec la faixa, respiro... «Ho hem tornat a fer, que bons que som!».

Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat

Fotos: Toni Solé

Jugant a fer aletes

21 de setembre
Diada de la Mercè, Festa Major de
Barcelona, plaça de Sant Jaume,
Barcelona
Pd4, 9d8, 3d9fa, 4d9f i Pd7f
Junt amb els Castellers de Barcelona
i els Minyons de Terrassa

Fotos: Toni Solé

Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat

Wir leben Autos.

JOUNOU, SA

VILAFRANCA DEL Penedès
93 890 03 03

SANT PERE DE RIBES/VILANOVA
93 814 22 64

EL VENDRELL
977 66 77 60

SEAT

JOUMÓVIL, SA

VILAFRANCA DEL Penedès
93 890 45 83

SANT PERE DE RIBES/VILANOVA
93 814 54 14

HYUNDAI

PENEDESCAR, SA

VILAFRANCA DEL Penedès
93 817 34 84

SANT PERE DE RIBES/VILANOVA
93 814 34 04

EL VENDRELL
977 66 77 60

HONDA

STYL AUTO, SA

VILAFRANCA DEL Penedès
93 817 01 03

SANT PERE DE RIBES/VILANOVA
93 814 22 46

JOUNOU, SA

VILAFRANCA DEL Penedès
93 890 03 03

SANT PERE DE RIBES/VILANOVA
93 814 22 64

EL VENDRELL
977 66 77 60

www.jounou.com

cuines innovadores

projectes
interiors

projectes
exterior

banys
de disseny

SILESTONE
by COSENTINO

NEOLITH
by thesize

NATURAMIA®
LEVANTINA

TECHLAM®
by LEVANTINA

Av. Vilafranca, 7 · Pol. Ind. Sant Pere Molanta
08720 VILAFRANCA DEL Penedès
Tel. 93 818 04 60
www.marbresmaso.com

Sant Miquel indoor

28 de setembre
Diada de Sant Miquel
Cal Figarot, Vilafranca del Penedès
4d8a, 3d8a i 5Pd4
Junt amb els Bordegassos de
Vilanova i els Minyons de l'Arboç

Fotos: Toni Solé

Montserrat

18 d'octubre
Romeria de Montserrat, plaça del
Monestir, Montserrat
4d7, 3d7, 5d7, 4d7a i 4Pd4

...i a la quarta ronda, desè Concurs

Dídac Salvadó

5 d'octubre

XXV Concurs de Castells de Tarragona, Tarraco Arena Plaça, Tarragona

4d9fa, 3d9fa, Td8 (c), 3d10fm (c) i 9Pd4

Junt amb 11 colles més

Després d'un Sant Fèlix agredolç, vam encarar el mes previ al Concurs amb moltes ganes i, tot i els canvis obligats en algun castell, vam aconseguir arribar a la cita amb la feina molt ben feta i amb molta confiança, sabent que seria més renyit del que havia estat en edicions anteriors. Comptant amb moltes camises i amb una afició entregada engegàvem amb un 4d9fa més treballat del que ens havíem acostumat per respondre a la Colla Vella dels Xiquets de Valls, que havia descarregat el mateix castell. La Vella va fer un pas endavant carregant el 3d10fm, però no vam alterar el programa previst i vam plantar el 3d9fa. La cosa es posava emocionant i s'encaraven les rondes que serien decisives per decidir el Concurs. La Vella seguia apretant i a tercera ronda carregava la td8. Tot i que les proves a assaig havien sigut excel·lents, a tercera ronda vam carregar la td8, que va cedir tot just després de fer l'aleta. La caiguda va ser forta i va causar uns quants lesionats, però no podíem afluixar. La Vella havia passat ronda i es mantenia a l'expectativa. En tot cas, tot i les baixes, estàvem obligats a, com a mínim, carregar el 3d10fm si volíem revalidar per setena vegada la victòria al concurs. Malgrat els canvis obligats, el castell es va carregar amb certa facilitat, però va cedir de la mateixa manera que havia passat per Sant Fèlix, però l'alegria era patent ja que ens acostàvem una mica més a l'objectiu. Però l'emoció va continuar, i la Vella feia un intent de 4d9, que es va desmuntar abans de carregar, moment quan, entre xiulets, vam poder començar a celebrar la victòria del XXV Concurs de Castells de Tarragona i el desè de la història de la colla. Mentre per davant el concurs es jugava entre els Verds i els Rosats, el nivell de les colles que seguien era molt elevat. Per primera vegada es van veure tres 3 de 10, gràcies al primer de la seva història que va carregar la Jove de Tarragona, que mantenien també la ratxa amb el 5d9f, castell que també va assolir la Colla Joves dels Xiquets de Valls, però va decebre en la resta d'intents de gama extra, nivell que van aconseguir els Xiquets de Tarragona al carregar la td9fm.

Foto: Toni Solé

Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat

Foto: Queralt Vegas

Foto: Natàlia Mocholi

Foto: Toni Solé

També fan història
Els Castellers de Vilafraïca guanyen per setè cop seguit en un campionat on totes les colles se superen

Castellers de Vilafraïca
Molta formosa d'entorn
amb una col·laboració de
uns castells de set
amb castells de set
amb castells de set
amb castells de set

Castellers de Vilafraïca
Molta formosa d'entorn
amb una col·laboració de
uns castells de set
amb castells de set
amb castells de set
amb castells de set

JA TÉ A PUNT EL SEU CELLER? VISITI LA NOSTRA BOTIGA ...

Desde 1975 al servei de la viticultura en:

- Instal·lacions i accessoris per al celler
- Recepció de verema
- Despalilladores - Estrujadores
- Bombes helicoidals
- Bombes peristàltiques
- Bombes de rodet flexible
- Bombes centrífugues
- Cintes transportadores
- Dipòsits en acer inoxidable
- Caldereria en acer inoxidable
- Premses neumàtiques
- Premses verticals
- Reparació de tot tipus de maquinària

DISTRIBUIDOR AUTORITZAT DE PREMSES

WILLMES

MAGUSA
maquinaria vinícola

Pot. Ind. Domenys II. C/ Enologia 3-4,
06720 Vil·franca del Penedès. (Barcelona).
Tel: (+34) 93 892 26 98
Fax: (+34) 93 892 29 12

www.magusa.es

VINGUI A VEURE'NS I RECOLLI EL NOSTRE CATÀLEG

CAVA

Oriol Rossell

O.R.

www.oriolrossell.com

 [cavaoriolrossell](https://www.facebook.com/cavaoriolrossell)

Torre a Sants

19 d'octubre

Diada dels Castellers de Sants, plaça Bonet i Muixi, Barcelona

Pd4, 3d9f, Td9fm, 4d9f i 2Pd5

Junt amb els Castellers de Sants i els Minyons de Terrassa

Fotos: Jema Suero

Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat

Més manilles a Sitges

25 d'octubre

Diada de la Colla Jove dels Castellers de Sitges, plaça del Cap de la Vila, Sitges

Pd4, 3d9f, Td9fm, 5d8 i Vd5

Junt amb la Colla Jove dels Castellers de Sitges i els Castellers de Sants

Foto: Feliu Miro

Fotos: Toni Solé

Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat

Alegria, passió, eufòria... l'emoció dels colossos

Àlex Correa

1 de novembre
Diada de Tots Sants, plaça de la Vila,
Vilafranca del Penedès
**Pd4, 5d9f, id 3d10fm, 3d10fm (c),
4d9 (c), Pd6 i 7Pd4**
Junt amb els Xiquets de Tarragona,
els Castellers de Sants i els Capgrossos
de Mataró

Foto: Toni Solé

Eren les 9 del matí. Ja feia una estona que estava despert donant tombs al llit, els nervis m'impedien dormir, quan per fi va sonar el despertador. Érem el dia 1 de novembre, i això per als vilafranquins és molt més que un dia qualsevol.

Vaig saltar del llit d'un bot i el primer que vaig fer va ser obrir l'armari: aquell era el dia. Vaig agafar la meua camisa verda (sí, dic camisa, no polo, i ara us explicaré el perquè) i els pantalons blancs i em vaig anar a dutxar i vestir-me. M'agradaria fer un incís, explicar una breu anècdota sobre la meua camisa. Jo fa relativament poc que vaig entrar a la colla: el 2010, concretament. Just llavors es van començar a repartir aquests polos nous, però per sort vaig poder arreplegar una camisa que m'anés bé, l'única que tinc actualment. Doncs bé, aquesta camisa, només la faig sortir dos cops l'any: el 30 d'agost, Diada de Sant Fèlix, i l'1 de novembre, Tots Sants. Digueu-me que sóc estrany, que són manies meves, però és una tradició que segueixo tots els anys i és que, per a mi, treure aquesta camisa de l'armari sempre vol dir alguna cosa més que anar a una actuació a fer castells.

Dit això, continuo. Vaig sortir de casa ja preparat, amb la faixa a la motxilla i lluint el color verd de la camisa. Havíem quedat un grup per esmorzar. Anàvem menjant entre comentaris sobre els castells que havíem de tirar a plaça: que si el 3 de 10, que si el 4 net.

Eren dos quarts de 12 quan ens començàvem a enfaixar al lateral de l'església de Santa Maria i jo ja no podia parar de pensar en els castells que havíem de fer. Anava de baix al 5 de 9 amb folre i al 4 de 9 net i, com entendreu, estava molt nerviós. A més a més, no havia fet mai el 5 a baixos: nervis afegits, per si no n'hi havia prou.

Ens vam anar endinsant pel carrer de Santa Maria fins a arribar a la cantonada que dóna a la plaça de la Vila. Arribava el moment que portàvem tants mesos esperant. Es va alçar el nostre pilar de 4 i, en un obrir i tancar d'ulls, ja érem dins la plaça, col·locats al nostre lloc i pujaven quintes del 5. Jo no sentia gralles. Allò es movia molt i va arribar un punt en què no sabia si ens l'havíem tirat pel cap o l'havíem descarregat, però llavors vaig sentir la gent cridar: l'havíem descarregat! Van començar les abraçades a tothom, a gent que, com jo, havíem estat preparant durant molt de temps aquest castell. L'eufòria em va envair per uns instants: havia descarregat el meu primer 5 de 9 a baixos i encara no m'ho creia.

Però encara quedava molta actuació. Era l'hora del tan esperat 3 de 10. Em vaig

posar al meu lloc, de cordó. En aquell moment tot eren forces i concentració per descarregar un 3 que estava força bé. El castell es va acabar carregant al segon intent i en la caiguda em vaig endur un cop al coll, però no era res que m'impedís continuar estant a plaça.

La tercera ronda s'apropava i els nervis em tornaven al cos. Era el moment del 4 de 9 net, aquella bèstia que tant desitjava fer i que, alhora, em feia un respecte impressionant. Em vaig posar al meu lloc i només tenia un pensament: «Àlex, respira». El castell estava per descarregar. A baixos les sensacions eren boníssimes. Crec que en cap intent de 4 de 9 net havia estat tan bé allà sota, però el castell va cedir. Conseqüències: un parell de cops al cap sense importància i un 4 de 9 net carregat en tercera ronda. Per acabar l'actuació, descarregàvem un pilar de 6.

Així acabava una actuació increïble. No sé com descriure les emocions viscudes aquell dia: alegria, emoció, eufòria... una barreja de tot plegat. I, per celebrar-ho, festa a Cal Figarot!

Per acabar l'article, vull donar les gràcies a les persones que em van fer entrar a la colla, i també a les que m'han donat oportunitats aquí dins. Visca els Castellers de Vilafranca!

Foto: Toni Solé

ADM. DE LOTERIA

Nº 1

CA LA MARINA

Des de 1930

La Parellada, 30
Tel. / Fax 93 892 08 95
08720 VILAFRANCA DEL PENEDÈS
loteriacalamarina@hotmail.com

www.castellersdevilafranca.cat

**Castellers
de Vilafranca**

força, equilibri, valor, seny... i cor

siabiosca
EQUIPAMENTS PER A LA LLAR I LA CONSTRUCCIÓ

1963
50
ANYS
2013

creant espais de benestar

SANITARIS AIXETES MOBLES I ACCESSORIS
SPA'S COLUMNES D'HIDROMASSATGE
CABINES PLATS DE DUTXA MAMPARES

BANYS CUINES CERÀMICA CLIMATITZACIÓ FONTANERIA FERRETERIA MATERIAL ELÈCTRIC

Vilafranca del Penedès
c/ Cubelles, 7
tel. 93 890 16 11
08720

Vilanova i la Geltrú
Ronda Europa, 69
tel. 93 814 20 17
08800

Sitges
c/ Camí Capellans, 41
tel. 93 811 08 90
08870

El Vendrell
ctra. Tarragona, 10 *
tel. 977 66 38 55
43700

Martorell
ctra. Piera, 3
tel. 93 774 15 00
08760

* NOVA ADREÇA

www.siabiosca.com

Foto: Toni Solé

La glòria demanava compromís

Toni Comas

Ho recordareu. Aquest era l'eslògan de la campanya que es va fer el mes de juliol de 2014. I és que a la colla hi havia una preocupació: que, després d'haver-ho fet tot, de signar la temporada perfecta, d'acabar amb la panxa ben plena el 2013, potser ja no quedés gana per res més. I, sense compromís, era clar que la glòria no arribaria. Però els que temien aquesta relaxació realment anaven ben equipocats. O, si més no, el toc d'atenció va funcionar a la perfecció. De seguida va quedar ben demostrat aquest compromís. El compromís d'aquells castellers que són capaços d'assajar hores i hores, tres dies per setmana durant vuit mesos l'any per poder assolir l'excel·lència tècnica. El compromís de centenars de persones fent la feina fosca a galeres, a plaça i a assaig, per vèncer un gegant rere l'altre. El compromís d'un equip tècnic que sacrifica hores de la família i el seu temps lliure per dedicar-se meticulosament a l'enginyeria castellera. El compromís d'una Junta que capitaneja el vaixell amb precisió empresarial i que constantment es treu del barret originals idees i activitats per motivar la colla en el moment precís i fer que la màquina no parí. El compromís d'una canalla que sempre vol anar més amunt i que empeny el seu cap de colla a donar un pas més setmana rere setmana. El compromís d'una vila sencera que hi posa la rauxa, l'ànim i l'últim alè per ajudar la seva colla a fer un últim esforç.

Ara bé, com tots els compromisos, on realment es demostren és en els petits gestos. En gestos com els d'una personeta que el dia de Sant Fèlix, després de despenjar-se de forma esgarrifosa d'un 3 de 10, passats només uns minuts, és capaç de coronar un pilar de 8 com si res i baixar-ne amb un somriure d'orella a orella. Aquest, però, només és un exemple. Segur que tots vosaltres recordeu petits gestos que demostren el vostre compromís particular. Potser no en sou conscients. Potser us deu haver semblat una feina rutinària i sense importància. O potser us deu haver costat Déu i ajuda. Però segur que hi heu posat el vostre gra de sorra. I és que la suma d'aquests petits/grans compromisos és el secret d'aquesta colla. I així no és estrany que, un any més, la glòria hagi tornat a Cal Figarot. S'hi sent com a casa.

La Base de Dades Castellera recull 192.000 castells des del 1926

El 2 de desembre passat, al local de la Colla Jove dels Xiquets de Tarragona, va tenir lloc la presentació oficial de l'actualització de la Base de Dades Castellera, una eina a l'abast de tothom on es poden consultar tots els castells de què es tenen notícia a dia d'avui de totes les colles i a partir del 1926.

Pere Ferrando

Aquesta actualització ha representat la materialització de tot un seguit de projectes que han anat apareixent al llarg dels anys i que ara, gràcies a la unió de tots aquests esforços, han permès crear aquesta base de dades, un referent per a tothom que necessiti o estigui encuriolit per saber els castells que ha fet cada colla en cada moment.

Antecedents

La necessitat de recollir els resultats de les actuacions que les colles fan a plaça ve de

lluny. A part de les cròniques publicades als mitjans escrits, no és difícil trobar castellers o persones properes a una colla que, d'una manera espontània i personal, s'anotaven aquests resultats per salvaguardar-los de l'oblit.

El tema va donar un pas de gegant a primers del 1996, quan al II Congrés de Cultura Popular i Tradicional es va presentar una comunicació titulada "Una base de dades castellera" a propòsit de l'aparició d'un mitjà de comunicació que ha revolucionat tot el món: Internet. La colla Jove tarragonina fou pionera en aquest sentit i, a la seva pàgina web, s'hi va introduir aquesta eina de

consulta del tot revolucionària per a l'època. Amb els anys hom va veure que la tasca de recollida, tractament i introducció dels resultats de totes les colles havia de ser més pròpia de la Coordinadora de Colles Castelleres de Catalunya que no pas estar a les mans d'una colla concreta. D'aquesta manera, el 2007, la Coordinadora inicia la seva labor i l'ofereix mitjançant la seva pàgina web. El desajust, però, venia del fet que a la pàgina de la colla Jove hi havia les dades del 1996 al 2006, una feina que calia que es compartís amb les dades posteriors. Així fou com, el 2010, ambdues entitats signen un acord de col·laboració

per permetre la consulta *on line* de les bases de dades que tenien les dues entitats. Compartir les dades permetia completar la seqüència dels darrers vint anys.

Abans parlava de la gent que, al llarg dels anys, ha anat recollint dades de les actuacions de les colles. Entre aquests, s'hi compta qui això escriu, pràcticament des que em vaig aficionar als castells a la segona meitat de la dècada dels 70. La necessitat de recollir en quadrants les actuacions de les colles per tenir a mà una visió més global de la trajectòria d'una colla i poder-ne fer comparacions, estudis, consultes, etc. la vaig percebre tan bon punt vaig tenir accés a la informació castellera amb certa regularitat. Les meves primeres fonts foren les cròniques que l'Eloi Miralles publicava cada diumenge a *La Vanguardia*, una tasca que posteriorment completava amb altres mitjans. Aquest primer recull completava les dades d'uns deu anys, del 1977 al 1988.

El 1996, com he dit, va aparèixer la base de la colla Jove, i pocs anys després vam començar a entaular converses sobre la possibilitat d'introduir tot el que tenia recollit i mirar de completar els vuit anys que faltaven entre el 1988 i el 1996. No vam trigar a posar-nos d'acord. D'aquesta manera, a partir del 2002 es van anar introduint les dades de manera inversa, és a dir, començant pels anys més propers i anar tirant endarrere. El projecte, anunciat als mitjans de comunicació, era encara molt més ambiciós: intentar arribar al 1926, l'any en què es crearen les colles taragonina i vendrellenca i s'iniciava el que es considera l'època moderna dels castells. Altrament, tirar més endarrere, suposaria accedir a unes dades poc fiables i molt incompletes.

Dades dels Castellers de Vilafranca

D'antuvi, el repte era prou important per necessitar totes les mans possibles de totes les colles existents i de les desaparegudes, i contactar amb tots els qui tinguessin les estadístiques i el recull de dades dins dels seus objectius.

En el cas dels Castellers de Vilafranca, cal regraciar i reconèixer tota la tasca feta pel Jordi Mir, el qual ha anat publicant els quadrants de la temporada en aquestes pàgines de *EL FIGAROT* en el darrer número de l'any o el primer del següent. Reculant en el temps, com hem dit, ens vam valer al seu moment de les cròniques castelleres que l'Eloi Miralles publicava setmanalment a *La Vanguardia* en una època en què els mitjans generalistes dedicaven poca o gens atenció a l'activitat castellera.

La major dificultat, però, la vam tenir en recopilar les actuacions dels Castellers de Vilafranca des dels seus inicis, el 1948, i fins a la dècada dels 70. En aquestes gairebé trenta temporades vam haver de consultar les diferents publicacions locals existents en cada moment, en una època en què els cercadors de premsa digitalitzada *on line* encara no existien. Aquí també hem d'agrair les facilitats del personal de la biblioteca Torras i Bages que ens va fer menys feixuga aquesta tasca.

Un cop recollida tota la informació que vaig poder trobar dels Castellers de Vilafranca, vaig creure oportú d'entregar totes les dades a la colla mateixa, abans que ningú. El local de Cal Figarot fou l'escenari d'aquesta entrega l'agost del 2004, en un acte públic. Posteriorment, la colla va incorporar a la seva pàgina web totes aquestes dades, que amb el temps s'han anat completant amb altres accessoris, com ara mapes, puntuacions, fotografies, retalls de premsa etc.

En la presentació a Tarragona el mes de desembre passat ja es va advertir que les dades més antigues podrien ser incompletes i que és molt fàcil que en els propers temps puguin aparèixer noves actuacions o nous castells que a dia d'avui ens són desconeguts perquè s'hauran pogut consultar altres mitjans escrits fora del nostre abast al seu moment.

I aquesta situació ja s'ha viscut amb la presentació del primer volum de la història dels Castellers de Vilafranca presentat el novembre del 2013, ja que el seu autor, l'Eloi Miralles, ha tingut accés a noves fonts que han tret a la llum algunes dades que ens eren desconegudes fins ara. Totes aquestes noves informacions ja han estat incorporades a la Base de Dades, i així caldrà fer-ho per tenir-la actualitzada.

349

LA VANGUARDIA • CATALUÑA • DOMINGO, 9 DE SEPTIEMBRE DE 1979

Gerona
Obras de infraestructura en los barrios periféricos

Montblanc
Coloquio sobre economía local

Ordesa de Canillo
EXTRAORDINARIA "DIADA DE SANT FELIX" EN VILAFRANCA

Bankinter a Sarrià

Bankinter ha inaugurat la seva agència n° 9 a Barcelona

Al Passeig Reina Elisenda de Montcada, 2 (Plaça de Sarrià)

BANKINTER
Un Banc del nostre temps.

PROTEGIU-SE CONTRA FURTS, INCENDIS O ATACOS

Un parell de les moltes cròniques de *LA VANGUARDIA* que va escriure l'Eloi Miralles durant més d'una dècada i que han servit de font al Pere Ferrando per elaborar la Base de Dades Castellera.

«Als anys 80,
plantejar-se
un castell
amb manilles
va fer colla,
perquè era
un castell en
què tothom
participava.
Tothom a la colla
hi tenia un lloc»

Foto: Toni Solé

Castellers
històrics

Josep Galofrè

Josep Torreño

Nascut a Vilafranca el 1947, just un any abans de la fundació de la colla, va entrar a formar part dels Castellers de Vilafranca el 1962. O el que és el mateix: 53 dels 67 anys vestint la camisa verda el converteixen en el casteller més veterà en actiu de la casa.

El Josep Galofré va ser l'encarregat de quadrar els peus dels castells durant molts anys. Foto: Raquel Tarrés

«Aconseguir aquest repte (la torre de 9 amb folre i manilles) va ser una injecció de moral per a la colla, coincidint amb l'entrada del Melilla. Va haver-hi un canvi de mentalitat radical a la colla»

De caràcter aparentment seriós, és afable amb tothom. De sempre ha estat compromès amb la colla i fidel a ella a tothora, per això no és estrany que ja el 1984 se li atorgués la distinció de Casteller de soca-rel. Enginyer jubilat, prové d'una generació de joves vilafraquins que van fundar els Falcons de Vilafranca, com el Carles Domènech o el Lluís Giménez. Vet aquí tres noms propis carregats d'història casteller.

Precisament per això, per parlar de fets que han marcat no tan sols la nostra pròpia història, sinó també la del món casteller, l'entrevistem amb motiu del 25è aniversari del primer intent d'un castell amb folre i manilles del segle XX (esdevingut el 2014). En Galofré va ser un dels instigadors principals dels primers intents de la torre de 9 amb folre i manilles que la colla va provar per primer cop l'1 de novembre de 1989. Aquell any també es va descarregar el nostre primer castell de nou.

Si retrocedim 25 anys enrere, aleshores plantejar-se un castell de nou no tenia res a veure amb tot el que es fa ara, ni en l'aspecte tècnic ni en el social...

«Era una etapa molt difícil; comptàvem amb poca gent. Els castells de nou els preparàvem 150 persones, entre ells una quinzena era la canalla. Encara conservo molts plànols de pinyes i no passàvem dels 100 castellers aptes per anar al peu i folre. A la festa major mai ens faltava gent, però la colla era molt petita i tenia una mentalitat de *secundons* molt arrelada».

Com es van viure a la colla aquests primers castells de nou?

«Recordo que a les primeres proves de 4 de 9 amb folre els baixos es pensaven que s'hi moririen: però teníem un referent important:

el que havia descarregat la Colla Vella el 1981. Per tant, estàvem segurs que allò era factible. Vam anar treballant fins a marcar un camí important perquè vam ser la primera colla que va posar crosses al folre, als segons, prescindint dels 'guillotines'. Des de fora ens deien que així no es podria fer perquè eixamplaria el castell, però ho vam aconseguir i vam descarregar el 4 de 9 amb folre, el segon del segle XX».

Si aleshores els castells de nou es feien en comptagotes, com es gesta un castell inèdit i sense referències com la torre de 9 amb folre i manilles?

«Va ser fruit d'una conversa d'aquestes de cafè sobre si era possible o no un castell amb manilles. L'única referència que teníem d'un castell amb folre i manilles era el dibuix d'un pilar de 8 penjat a El Coro. Com que nosaltres en aquell moment teníem la torre de 8 molt dominada, ens vam preguntar per què no s'hi podia posar un pis més».

Quin va ser el concepte que va tenir per dissenyar les manilles?

«El projecte que teníem nosaltres -que haig de reconèixer que vaig ser jo qui va haver de tirar del carro-, es basava en un concepte: creïem que les manilles de la torre de 9 les havia de formar una gent que pugés damunt del folre per ajudar els quarts i no havien de ser una altra pinya damunt del folre. Totes les proves que vam fer van seguir aquesta idea».

Sense crosses...

«Sí. Jo dic que la torre de 9 amb folre i manilles no s'ha fet mai, amb aquest concepte de manilles com a ajuda als quarts des de damunt el folre!».

Pilar de cinc ponts al pis de terços pel Josep Galofré.

“Crèiem que les manilles de la torre de 9 les havia de formar una gent que pugés damunt del folre per ajudar els quarts i no havien de ser una altra pinya damunt del folre”

Perquè probablement així és com es feia al segle XIX...

«És el que ens imaginàvem perquè ningú no ens ho havia explicat, però, si mires el dibuix que et deia abans, no fa la impressió que allà hi anessin croses o l'home del darrere, l'agulla... Sobre aquesta base, nosaltres ho vam fer així. Però arriba un moment que una altra colla, els Minyons de Terrassa, l'encara amb un concepte totalment diferent, que és posant-hi croses... i la carreguen».

Això va marcar la colla...

«De vegades he llegit o sentit que es deia que no hi cabien les croses i no és cert. El problema és de concepte. I la decisió de posar-les a partir de 1994 a mi em va fer la sensació de prostituir el castell, ja que era diferent al que teníem pensat. El que ens va passar a nosaltres era que no ens vam creure que era factible».

Recordes alguna anècdota referent a aquests intents de torre de 9?

«Alguns castellers del tronc de la torre feien apostes que no es faria! Ho vaig viure personalment en un sopar de la colla entre dos castellers. Un estava assegut prop meu i ho va deixar anar: 'Et dec unes cerveses; veus, tenies raó, no l'hem feta!».

Però la resta del món casteller tampoc no la veia possible.

«No hi creia, com no s'ha cregut en molts castells que s'han fet. Pensa que vinc d'una època en què veure un 4 de 8 era extraordinari! Els castells han fet una evolució molt gran des d'aleshores. Ara ningú gosa dir que no es farà res».

I els assajos d'aquella torre de 9 com eren?

«Fent la torre de 8 amb el folre a terra i manilles dalt, com a mínim fins a aixeca-

**«El 30 d'agost del 95 va ser sensacional,
un dels dies més feliços de la meva vida.**

**La torre de 9, sempre ha estat
el castell més emblemàtic de la colla.**

Després l'hem portada arreu»

dor; posant quarts amb manilles per veure les alçades... i la resta ja ho faríem a la plaça. Amb la gent que érem a la colla, era impossible plantejar-se posar folres i manilles a l'assaig. Però a l'hora de la veritat vam llençar el castell abans d'hora. La colla no tenia els suficients elements quant a quantitat per fer-la bé i creure-se-la i poder-la treballar».

I no va anar bé: vam necessitar tretze intents...

«Pensa que això va donar una personalitat a la colla. Va fer que fos una colla molt sacrificada, treballadora. A finals dels anys 80, plantejar-se un castell amb manilles va fer colla, perquè era un castell en què tothom participava. Tothom a la colla hi tenia un lloc: al peu, al folre, a les manilles o al tronc».

I quan els Minyons la van coronar, com ho vas viure?

«Vaig tenir un gran disgust. Vaig anar a Terrassa amb la intenció de veure les novetats que introduïen, posant croses a les manilles. Volia que no la fessin, esclar, però s'ho van currar i van ser els primers».

Aprofitant la feina que vam fer nosaltres?

«Anar al darrere sempre et permet veure els defectes dels altres i, en funció del que veus, els pots corregir. I si no tens la tossuderia que teníem nosaltres en el concepte de les manilles... Nosaltres vam picar molta pedra abans que ells fessin les seves proves».

Dius que el fet d'assajar manilles va marcar l'esperit de la colla. Aconseguir-ho què va suposar?

«Aconseguir aquest repte va ser una injecció de moral per a la colla, coincidint amb l'entrada del Melilla. Va haver-hi un canvi de mentalitat radical a la colla. També pel que fa a la Junta... Va donar una gran empenta i es va passar de ser una colla mitjana a ser una colla amb molta gent. Es va començar a arriscar molt més en les proves a Cal Figarot i es feien uns assaigs extraordinaris».

Com recordes el 30 d'agost del 95?

«Amb una alegria immensa; un dels dies més feliços de la meva vida. La torre de 9, tot i no ser els primers a fer-la, sempre ha estat el castell més emblemàtic de la colla. Després l'hem portada arreu. El 30 d'agost del 95 va ser sensacional!».

I 25 anys enrere creïeu que es podien mantenir els castells amb manilles?

«Sincerament no creia que l'evolució dels castells fos la que ha estat fins ara, amb un constant creixement liderat pels Castellers de Vilafranca, però amb moltes colles que ens vénen al darrere. Mantenir aquest nivell no és fàcil; requereix comptar amb unes persones molt sacrificades».

I un cop aconseguida, la torre de 9 va ser la porta dels castells de deu?

«És una manera de preparar els castell de deu pisos. Per exemple, el 2014 per mi va ser un error abandonar la torre de 9 després de la caiguda de Mataró i no tornar-hi fins a la diada dels Castellers de Sants al mes d'octubre. A la torre la gent puja al folre i les manilles i és una manera d'anar preparant els castells de deu. Els castells tenen un important component de *coco*. Cal tenir ganes d'anar seriosament, assajar el castell... Crec que es treballava poc el folre i les manilles. Jo he anat a gairebé tots els folres del 3 de 10 i, per exemple, mai sabia a damunt de qui havia d'anar. Un casteller, quan puja al folre, ha de saber molt bé el que ha de fer, llegir una mica el castell i reaccionar segons el que aquest demani».

Què va passar al 4 de 10 amb folre i manilles que vam intentar per Tots Sants del 2013?

«El gran error va ser no posar laterals a dalt a manilles. Els quatre acostumen a rodar molt i la persona que té tendència a rodar i només té unes mans al cul, encara que hi hagi el vent, troba a faltar la força del lateral allà dalt. Sé que hi ha molt de pes entre el folre i les manilles, però el que no podem fer és treure els laterals de les manilles. És un castell factible i tenim gent per fer-lo».

El Josep Calofrè fent d'exaneta en una construcció dels Falcons de Vilafranca.

El primer intent de torre de nou amb folre i manilles de la història, l'1 de novembre de 1989.

Els castellers al judici final

o el tres d'onze amb folre, manilles i puntals

Ramon Marrugat Cuyàs

A la memòria del Joan Alayo
(de cal Claret de la Parellada)

Va ésser un any que per *Sant Felis Xic*, l'espetec de *Drac* i *Diables* va ser tan fort que el món es va acabar i es va iniciar el profetitzat ritual de la tria dels justos a la vall de Josafat.

Allà, la gernació aplegada era tan nombrosa que boi arribava a la d'una *Diada de Sant Felis* de la més típica a la plaça més castellera plena de gom a gom i va passar que, només en començar a fer la tria de les ànimes sense pecat, sant Pere es va adonar de seguida que potser faria salat i que ben pocs serien els elegits.

La severitat de la tria va fer que es formés una llarga cua a la porta del cel, ben tancada amb pany i clau per sant Pere. Això sí, no hi havia ningú que no implorés mèrits: -Pensa en mi, que una vegada vaig donar un euro a la *Capta*- es lamentava un conegut arraix.

-Primer jo, que no vaig fer mai res de dolent- deia un que era més drogo que el *Ramonet dels Farbalans*.

D'entre la multitud, n'hi havia uns quants que, vestits encara amb *pantalons blancs*, *camisa verda*, *faixa negra* i un *mocador vermell amb piquets blancs* al coll, assajaven d'enfilarse un damunt l'altre i així aconseguir de colar-se.

Vet aquí que, d'entre els que feien *pinya*, una veu es va queixar:

-No em doneu pit, que sembla que estiguem a les galeres!

-Ni que fos un *tres de deu*!- feia un altre.

-I, doncs- digué l'apòstol Pere -què és aquest guirigall?

-Un castell que volia arribar al cel- digué

Reproducció d'un castell d'onze pisos extret
del *Costumari Català*, de Joan Amades.

l'Àngel Guimerà, que ja estava a dins, perquè amb el nom ho va tenir fàcil.

-Els castells van néixer per escenificar la Passió de Crist- va explicar el *Crossa*, ben entès en la *història castellera* i que, en haver estat a Montserrat, coneixia els topants i era un dels pocs que havia aconseguit de passar el sedàs.

-Però, d'entre tants, no n'ha sortit cap de *Just?*- va insistir sant Pere.

-Sí, sí, que d'aquests n'hi ha un que ho és de nom i de fets- va dir *sant Felis*, que tornava de *Festa Major* tot emocionat de la *Novena* i que encara portava la palma.

-Doncs, que passi!

Ah renoi!, en aquell moment, el *Català de l'Any 2010*, ho va aprofitar per anar a demanar reforços i, acompanyat de les confraries del *Roser* i de la *Muixerria o del Bon Jesús* (aquesta complementada per alguns *muixerillos*), va començar a entonar els *Goigs*: -*Felis, deu vostre favor!*.

Oli en un llum! *Sant Felis*, acomboiat d'altres sants com *Magí, Ramon, Jocund, Joan, Zacaries, Llorenç i Bartomeu*, i de santes com *Rosalía, Anna, Úrsula i Tecla*, intercediren prop de sant Pere, el qual, en comprovar que també venia la Mare de Déu de la *Candela*, que es transmutava contínuament en la *Mercè*, la *Roser*, la *Misericòrdia*, la d'*Agost*, la de les *Neus* i, fins i tot, en la del *Pilar* (un pèl ressentida des que van fer patró a *sant Miquel* i creia que tenia més mèrits), va acabar conciliant:

-Ah, doncs, si *Tots els Sants* i tantes *Santes* us avalen, seria qüestió de veure què és això, i tal vegada en salvem alguns. Però hauríeu de donar-me una prova, un miracle; quelcom mai vist que m'hi pugui agafar.

Aleshores el Tiburon, que era un dels que havien superat la prova d'entrada, perquè, sigui per l'aparença, sigui pel posat, o potser pel nom de *Santacana*, l'havien confós amb l'arcàngel *sant Miquel*, va dir:

-Si hem de fer un miracle, més val que no ens quedem amb un *carro gros*, sinó que anem de *carretada grossa*! Farem un *castell d'onze*!

-I ara!- van objectar uns puristes de la *Coordinadora*: -Això no consta en cap de les *Bases del Concurs*!

Per sort, ningú en va fer gaire cas, oi més quan, des de l'interior del cel, aprovaren la proposta l'*Escolà*, els *Angelets*, el *Campaner* i el *Papa*, tots ells també ja a dins, ben endollats pel nom que portaven.

El *Tiburon*, encoratjat, va apartar la pipa de la boca per ficar novament cullerada i va formular una *crida*, talment com la faria un *Nunci*:

-*Xiquets*, veniu tots cap aquí!, els d'ara i els de l'Època d'Or!, tot el món casteller!, castellers i torraires!, i també moixigang-

guers i muixeranguers!, i *falcons i atletes!*, i *Titans!*... i els dels antics *Balls de Valencians*!

Uns *Rosats* remugaven, però després de copsar una mirada reprovadora de *santa Úrsula*, van concedir: -Va, els de l'altra colla, els de la *Nova* també.

Val a dir que també va rondinar una mica *sant Felis Mataaranyes*, que recordava prou bé com uns *Minyons* l'havien ridiculitzat i *sant Ramon* el va haver de reconvenir, tot estrafant una parèmia: "No prometsis perdons, si no inclouen els *Minyons*".

Mentrestant, sense distinció d'edat, s'havien anat aplegant *Bordegassos, Vailets, Xicots, Xiquets, Nens, Brivalls, Nois, Joves, Marrecs, Pallagos, Sagals, Al-lots, Xerrics, Xics, Xiquelos*... N'hi havia de molt *Trem-pats*, però també d'altres una mica *Cara-llots*.

Atenent la *crida*, van cuitar a posar-se en primera línia els *portadors del Drac*, acostumats a anar al davant de la *professó*, encapçalats per un de cal *Tamborinaire* que s'havia ajuntat amb d'altres com ara el *Saio* i el *Xemení*, tots ells part dels conjurats a fer rebombori, com sempre que es tractava d'una *Entrada*.

El *Fonxo*, que era un dels implicats en l'entrenou, tot bevent de fonts *rabassones*, va afegir:

-Apa! anem a *Fer pinya* a la plaça de la Vila, que és l'*Àgora Nacional Castellera*!

Vet aquí que la proclama va acabar de fer forat quan algú va fer córrer la brama que, abans de *Quarts de Nou*, hi haurien un *Toc de vermut* i un bon *dinar casteller*, on no hi faltaria a la *Cassola* ni *Fesol* ni *Cigró*, ni *Cols*, ni *Cargolins*, ni *Avellanes*, ni *Micacos*,...; i es van comprometre a portar-hi *Julivert, el Jan*; una *Llebre, el Negre*; una *Cabreta, el Paquico* i la *Llet, el Pep*, sempre amb l'atenta mirada dels de *Ca la Katy* de Sant Martí, que tindrien cura que els plats no sortissin *Salats*; ben ruixat tot, *Mà i mà*, per sengles *Rondes de Cervesa Damm* i de *Vins i Caves del Penedès*.

Deien també, de sotamà, que el *Tec* s'acabarà amb la part suculenta del *Llevant de taula*, amb postres subministrades pels de *Cal Catani*, amb *Xocolata, Coques de Vilafranca*, algun *Xurro* i anís a tutti plenti de *Cal Cusiné*, de *Cal Gallemí* i de *Cal Vinyals*, juntament amb conyac de *cal Mascaró*, de *Cal Torres* i del *Rexach de Guardiola* i, al final, una *Ronda a la Tarragonina*, feta de *Chartreuse, Cervesa Rosita* i *Aigua del Carme* si cal. Ja no hi va haver indecisos, començant pels *Pataquers*, que no es van fer pregar més i cuïtaren a *Fer mans*.

Davant del lament del *Melilla* que mancava la *canalla*, perquè ja havia pujat tota directament a la Glòria, el bisbe *Torras i Bages*, aconsellat per l'*abat Escarré*, tots dos

«Xiquets, veniu tots cap aquí!, els d'ara i els de l'Època d'Or!, tot el món casteller!, castellers i torraires!, i també moixiganguers i muixeranguers!, i falcons i atletes!, i Titans!... i els dels antics Balls de Valencians!»

aficionats castellers i ben situats a dins, en va fer sortir uns quants: la *Mariona*, el *Schuster* i el *Xin-xan* entre altres; això sí, com que havien crescut, els van haver d'encongir.

Amb l'excusa que en donarien notícia, s'esmunyiren dins els grups que arribaven, els del programa *Tres Rondes* i molts dels redactors de la premsa comarcal i especialitzada, començant pel *Tres de Vuit*, l'*Esperidió*, el *Pati*, *Castells*, l'*Aleta*, la *Torre*... amb la ferma voluntat de redactar unes cròniques pòstumes que llevessin d'una vegada la mala fama que tenien d'escriure d'òida i de només saber que dir mentides. Amb aquesta intenció, els *cronistes castellers* que, com se sap, són boi tots més aviat de *mala raça* o de la *lluna en un cove*, van tenir un atac d'humilitat i van accedir per una vegada a deixar-se assessorar per entesos com el *Rabassó*, i es van posar a

Foto: Toni Solé

deixar complida constància de l'esdeveniment, encara que entre tots semblessin més aviat una *Colla d'Esperxats*.

Tampoc no els va faltar, per a més rellevància de les *Glosses castelleres*, la col·laboració d'acreditats lletraferits interessats en el tema, com la *Balena Literària*, el *Bienve*, el *Vell Saquetes*, el *Semprònio*, el *Xènius* i el *Baró de Maldà*. Després, en adonar-se que el conjunt carregava més aviat cap a la *Rengla de la dreta*, nous arribats, com l'*Andreu Nin* i el *Rodolf Llorens* decantaren una mica l'*Hegemonia* cap al costat oposat. El *Pinzellets*, ho va aprofitar i va començar a fer un esbós per a un mural que volia intitular "L'Entrada al Paradís". Mentrestant, del costat de la *Rengla*, sota les ordres del *Masclé de Sant Marçal* constituït en *cap de Colla*, s'anaven aplegant els *Verds* a corre-cuita, provinents de sota les *Voltes*, conscients que amb la mala fama de picant del seu nom, podien tenir-ho cru per a ser admesos, per molt que per dissimular cada any es fessin una fotografia col·lectiva davant de cal *Babau*.

El primer d'arribar va ser el *Ràpid* i l'últim, el *Tardana*. Entremig, el *Durich*, el *Ramonet*, el *Pedrola*, el *Mènec*, el *Gatxó*, el *Cisco* no ploris i, de seguida, des de *Cal Figarot* i *Cal Noi-Noi* es congregaren el *Sol*, el *Xato* de *cal Xarranxa*, la *Maça d'Estellar*, el *Ganxo*, el *Gabi*, l'*Antolin*, el *Feis*, el *Xedes*, el *Catxomulo*, el *Guapo*, el *Gatsby*, el *Jou*, el *Pedrito*, el *Balantains*, el *Buana*, el *Vasco*, el *Capità*, el *Magnum*, el *Cicuta*, el *Xaconet*, el *Pare Palau*, el *Gorristet*, el *Serenet*, el *Butraguenyo*, el *Rissus*, el *Zubi*, el *Salvi*, el

Nen, el *Biel*, el *Parent*, el *Pep dels Panyus*, el *Solé Cordó*, el *Mateu Gros*, els *Marinetes*, el *Lleganya*, el *Gimenall*, el *Garcelló* i tot d'altres *castellers de soca-rel*.

De la comarca acudiren el *Pere de Sant Quintí*, el *Xavi de Guardiola*, el *Lluís de Vilobí* i, de més lluny, el *Toni de Lloret* i el *Xaio de Figueres*; des de l'ombra de la Giralda, ho feren el *Periquín*, el *Nen de Casa*, l'*Arneta*, el *Silo*, el *Gori Pallasso*, el *Seba*, el *Xicarrot*, el *Piso*, el *Maquero*, el *Met Fulla*, el *Pallisseta*, el *Barbeta*, el *Xaret*, el *Turíbiu* i el *Txupeu*; i de la *Blanca Subur*, no hi faltava el *Pells*.

D'altres n'arribaren provinents de *cadascú-va-per-ell*, com ara el *Pep Jai*, els *Caneles*, els *Maravillus*, el *Gutxu*, el *Cames*, el *Farinetes*, el *Pell*, el *Pitu de la Faixa Verda*, el *Jau-me Mosso*, el *Ton Titus* i el *Pau Ganso*; curiosa va ésser l'expedició de *Neàpolis* perquè, com de costum, hi havia més cronistes que no pas castellers; però el *Kanko*, el *Marrà*, el *Tura*, el *Mabres*, el *Treteres*, el *Suís*, el *Burru* i el *Sofro* n'eren dels bons i sabien com *Suar la camisa*; hom podia reconèixer bé els altres de la *Colla* per la catipén de xató que els envoltava.

El potent ressò de l'*Eco de Sitges* s'havia escampat pel *Bressol casteller* de *Vilaniu* i, des del *Km. Zero*, s'anava *Enfaixant* una nova *Colla de Rabassons* amb els dos *Bessons*, els *Caridus*, el *Ros de Xamali*, el *Quinto*, el *Gravat*, el *Cisquet del Groc*, el *Lluís de l'Hort dels Alls*, l'*Esbert de Parés*, el *Titu*, l'*Arturet*, l'*Aguaentaespardenyas*, el *Blanco*, el *Fidel*, el *Ramelllets*, el *Rosset*, el *Perelló*, el *Juanacho*, el *Llorençó*... no sense que el

Bartolí no rondinés: -Això és una *Barreja*!. Cadascú segons les inquietuds naturals, els nous arribats s'apressaren a atapeir els costats dels *Pilars de la Dreia* o de l'*Esquerra* i comptaren amb l'aportació dels provinents de la resta de l'*Àrea tradicional*, com el *Tarraco*, que acomboiava una expedició de *Pelacanyes*: l'*Espiridió*, el *Gordito*, el *Bigotis*, el *Titànic*, el *Negus*, el *Manyo*, el *Tocacuixes*, el *Pasqui*, el *Sopi*, el *Papereta*, el *Cagabetes*, el *Rebentabalcons*, l'*Esgarrapacristos*, l'*Arremangat*, el *Bolixes*, el *Rafa*, el *Quico*, el *Pentinat*, el *Garrofeta*, el *Tocacuixes*, l'*Estevet*, el *Cisco*, el *Xitxarra*, la *Cuca*, el *Fibra*, el *Ton de la Rafela*... molts dels quals ja hi eren des de les *Set de la matinada*. Ah! També hi havia un grapat de *Ganxets*.

La música prometia: havien començat a *fer llavi gralles seques* i *gralles dolces*, *borregues* i *flabiols*, escortats pel so intermitent del *Cap a cal Vinyals* de *timbals* i *tamborins*. S'hi podien veure els components d'històriques *colles de grallers*, com ara la dels *Romeas* amb el *Francàs* i el *Caterina*, i les dels *Trips*, els *Astons*, els *Pelegrins*, els *Merenguets* i els *Macaris*, amb l'acompanyament del *Ros de les Cabanyes*; també, d'altres de més modernes, com ara les dels *Vernets*, la de les *Pampolines*, la de *Mar* i la dels *Montòneg*, amb els suports de la *Cobla Catània* i de l'*Orquestra Savoy* i, a damunt, per si no n'hi havia prou, reberen l'ajut i assessorament de l'*Arengadetes*, del *Paton Soler*, del *Paganini*, del *Jànio Martí* i dels del *Lax'n'Busto*!

Preparats els *baixos* sota el comanament del *cap de Pinyes*, s'hi afegiren *crosses*, *homes del darrere*, *agulles*, *primeres mans*, *contraforts*, *cordons*, *vents*, *laterals*..., tots en reforç d'un *peu ple de Balenes* ja atapeït com un préssec de l'*Ordal*, amb l'afegitó de *daus*, *mà-i-mans*, *girats*, *guillotines* i altres heretges nou rics que s'ho volien fer perdonar. El primer a col·locar-se va ser el *baix de la rengla*, al qual, com al *Sant Crist*, el seguien a patir el de la *dreia* i el de l'*esquerra*.

Però, tot i els bons consells d'entesos com el *Piñas*, la munió que anava formant la *cassola de baix* va fer que molts restessin de seguida força *Escaldats* i que un tou de suor corregués per terra, de tal manera que van haver de requerir l'esforç de moltes *Baïetes*; amb tant de nervis acumulats començaren a haver-n'hi d'*Emboirats* i *Grocs* i que es fessin retrets entre els *Arreplegats*: "que si ets un *Matusser* i un *Bergant*", "i tu un *Capgròs* i un *Ganàpia*"... fins que el *Sigala* hi va anar a posar ordre i els va etzibar: -Que esteu *Penjats*? Sembleu uns *Llunàtics* i uns *Bandarres*; doneu *pit* i *calieu*!.

Tot amb tot, la *Socolada* garantia un bon *Coixí d'Assegurança* facilitat perquè tant els

«Mentrestant, del costat de la Rengla, sota les ordres del Masclé de Sant Marçal constituït en cap de Colla, s'anaven aplegant els Verds a corre-cuita...»

castellers com les castelleres es posaren seriosament a lligar.

Un greu incident es va produir perquè des de la pinya van voler fer fora un tal Coll-i-betes que s'hi havia entaforat contra la voluntat de tothom, fins al punt que el Napi li va haver de posar manilles; i sort de la intercessió celestial de sant Roc i sant Julià, que ho van justificar davant sant Pere, en dir-li a cau d'orella que no en fes massa cas, que és que es tractava d'un ex-arcalde de la plaça-més-castellera-sense-colla-pròpia, que era com una mena de Judes; l'esbalot es va acabar perquè l'apòstol digué: -Si se'n penedeixen, no podem deixar ningú fora per Gambirot o Mangoner que sigui, que de tantes Tirallongues de pecadors com hi ha, no en puc fer llenya de tots i jo, mateix, vaig negar Crist abans que no cantés tres vegades el gall del Penedès.

Però encara faltava gent i el Melilla, que s'havia emparat a dalt, al costat de l'incipient folre, va demanar l'ajut a Mirones i a Encantats i, aleshores, dels estrangers Engrescats que hi havia a la vora, vingueren a apuntalar ben Trempats, el Schumàcher, els del Lo Prado i els Govindes, així com un Xino per pis.

Una altra aportació numèricament important va ésser la d'un grup d'empresaris, polítics i funcionaris ben folrats i amb força experiència en aquest pis.

Com que un il·lustrat va opinar que tot plegat ja s'assemblava a aquella arca de Noé que va aixoplugar tot el Bestiari conegut, per si de cas, d'entre els Estaquirots amants, ben ensinistrats pel Domador de lleons, acudiren i van rampuar cap a les manilles, Marracos i Bous, Nyerros i Capgrossos, Borinots i fins i tot un Mamut!

Era ja una pila de greix imponent i, malgrat que a l'hora de bastir els puntals, als més entesos de la Comissió Tècnica els semblava que no era prou bona la quadratura i parlaven de desmuntar, i sort del Garsa, que hi va acudir volant, juntament amb el Gaig, el Pardalete, el Pájaro, la Perdiu i el Canari, amb l'afegit d'uns quants Passerells i Xoriguers, tots plegats picant Pinyonis després de Batre Ales. A baix, indecisa, l'Àliga, cadubtes com de costum: ara Tres passos endarrere, ara Tres passos endavant.

Sense perdre temps, perquè el tremolor era insistent, per les improvisades escales, s'anaren col·locant, Seballuts, els segons al pis de quintes i els terços al pis de sisens, moment en què es va poder escoltar l'inici del Toc de castell, alhora que un buròcrata tiquis-miquis, que naturalment no entraria mai al cel, en veure l'avenç de l'Estructura, deixava constància que: -Ara ja és un intent vàlid!

Atents al so dels Bufapaperines, els quarts, es posaren al pis de setens i els quintes, amb

«Un cop enllestit el ritual Toc de Vermut, els músics s'animaren a tocar El Paquito Xocolatero i la sardana Bell Penedès».

un esforç Titànic, van estrenar l'inèdit pis de vuitens!

A mida que els pisos es completaven, alguna cosa feia que sant Pere i sant Pau, com a fundadors de l'Església que eren no ho acabessin de veure clar: -Què és això de tanta presència femenina? Què hi fan ara aquí tantes dones?

-És que a les minyones també els agrada molt anar de tronc- li aclarí el gegant Ferragut.

Ara ja, una darrere l'altra, les xurriacades i rebrincades amenaçaven d'esbotzar el castellà, una Catedral de Catedrals i els Àngels del Campanar que caracteritzen el Penedès casteller, es van apressar a prémer pels costats amb les ales -com si fossin Margeners, però no pas Matossers-, per tal que el castell no restés més obert del compte.

Cames ajudeu-me, els de la canalla, proveïts de cascs, van pujar amb molta lleugeresa, finet i pel mig com els havien ensenyat: ara els dosos, primer el dret i després l'obert que havia pujat per les esquenes de la plena, i al damunt la cassoleta, eixarrancada com una granota, es va ajocar i va parar l'esqueneta per deixar pas a l'enxaneta que anés a fer l'aleta i procedís així a tocar el cel, ben motivada per un crescendo de l'espiguet de les gralles, bestret de l'Escola de Grallers sitgetana, juntament amb un juli de les Baquetes ...; i tot d'una, amb el canvi de to, hi va haver una batzegada d'emoció de dalt a baix i tot pecat va restar perdonat.

Després de coronar, l'enxaneta, l'aixecador i

la resta del pom de dalt, com si fos un pilar al balcó, sense verdugades, lliscaren directament a la Glòria de la mà de sant Pere, el qual, complagut i satisfet, va permetre una Entrada a plaça general i va ordenar els Matalassers que preparassin el merescut descans i ell mateix amb acotxadors, va cuitar a abrigar bé la canalla.

Encara més d'un engrescat es va entretenir, tot baixant, a fer la figuereta en aquell primer i darrer Castell de Gamma Extraterrestre de la història.

En acabat, un cop enllestit el ritual Toc de Vermut, els músics s'animaren a tocar El Paquito Xocolatero i la sardana Bell Penedès; després, devotament, tota la gernació aplegada, amb un tou d'exadministradors, ara prohoms, entre els quals no hi mancaven ni el Rave, ni el Papitu Esteve, ni el Corra, ni el Gotlla, ni el Figarot, ni el Not que encara estava passant comptes, arrengrats tots amb les atxes enceses, van anar entrant al cel en professó, entonant els Goigs de Sant Felis, conjuntament amb l'Schola Cantorum, l'Espiguet, el Cor del Penedès i l'Agrupació Polifònica.

L'avinentsa de la porta oberta la van bé aprofitar un grapat de Cors de Clavé, que aconseguiren d'entrar entonant allò de "perícia, força, equilibri, valor i seny".

I, mirant-s'ho des dels llimbs, compungits i estupefactes, els components de tots els balls de diables, que veien que si ja ho tenien magre per entrar al cel, tampoc no els volien a l'infern, perquè Llucifer estava fixat que feien uns versots massa dolents.

Foto: Júlia Garrillo

Ramonet l'excel·lència castellera

Eloi Miralles

El Ramonet va pujar a dosos al primer 3 de 8 del segle XX que van fer els Nens del Vendrell l'any 1951.

Una mort ben punyent va sotraguejar les files de la nostra colla en el passat 2014. En efecte, Ramon Giménez Ojeda, el carismàtic *Ramonet*, ens va deixar el dimecres, 2 de juliol. Nascut a Vilafranca, el 30 de juliol de 1937 (al cap de poques setmanes del seu decés hauria complert, doncs, 77 anys), Ramon havia enviuat ja fa uns anys i era pare de dues filles i un fill, i avi de tres nèts. Fou un casteller extraordinari, molt cobejat en la seva millor època, en la qual va muntar en una bona quantitat de castells de vuit. Destacà la seva contribució, juntament amb altres joves castellers vilafranquins, al 3 de 8 (el primer del segle XX) que els Nens del Vendrell van descarregar per la Fira de Santa Teresa de l'any 1951. També participà en una bona part dels primerencs castells de vuit dels Castellers de Vilafranca, d'ençà el 1969, quan carregaren el primer 4 de 8. Havia col·laborat, a més, amb els Xiquets de Tarragona, amb la Colla Vella dels Xiquets de Valls, amb els Minyons de l'Arboç i amb la primitiva colla que actuà, a Barcelona, a les darreries dels anys 50 i primers dels

60. Era un personatge molt estimat i respectat pels companys: com a casteller, amb una finesa i uns dots innats molt estimables; com a tècnic, amb un ull clínic casteller del tot envejable, sempre ben disposat a donar la seva endevinada opinió davant d'algun castell concret o sobre algun casteller novell que s'enfrontava al repte de donar el salt cap als grans castells. Durant força anys, va comptar amb la confiança de la major part dels caps de colla vilafranquins a l'hora de prendre decisions, sempre a punt com a conseller destacat i, llevat d'un període curt que el mantingué una mica distanciat de la colla, va ésser un assidu als assaigs i a les actuacions dels Verds, fins que va poder, és a dir, fins fa ben poc. Poques setmanes abans de la seva mort encara parlava de la il·lusió que li faria poder tornar a Menorca..., però ja no va poder ser. Per conèixer-lo més, es pot consultar el primer volum de la història dels Castellers de Vilafranca (sobretot la pàgina 312 bis). Publiquem, a més, les paraules que li dedicàrem en la cerimònia de les seves exèquies.

E.M.F.

Avui és un dia trist per al món casteller i també per a Vilafranca; i ho és, sobretot, per als membres de la família Giménez-Pons, que ploreu el pare, l'avi, el germà, l'oncle, el parent...; però ho és també, molt especialment, per als Castellers de Vilafranca, perquè hem perdut un dels castellers més carismàtics que mai no ha tingut la nostra colla. El Ramonet era tot un personatge, estimat i respectat per tothom, un extraordinari i valent casteller –de la cèlebre nissaga dels Giménez-Ojeda– al qual només algun malastruc li va impedir de poder signar una trajectòria castellera encara més notable que la que va arribar a rubricar. Va ésser un dels artífex del primer 3 de 8 descarregat del segle XX, així com de molts altres castells de vuit en una època que no era pas gens fàcil d'aconseguir-los. Fou també un notable pilaner, amb una finesa i una tècnica excepcionals. Gairebé tots els caps de colla que hem tingut els Castellers de Vilafranca al llarg de la nostra història, van tenir el Ramonet com a mà dreta i persona de total confiança, bé com a membre influent dins de la comissió tècnica o bé com a cap i mentor de la canalla, per tractar amb la qual també tenia un do especial; gràcies al seu bon ull clínic casteller, sabia perfectament si un menut podria ser útil o no per fer grans castells; era, aquesta, una saviesa adquirida al pas dels anys, mercès a la seva constant dedicació al fet casteller. El 1978 va rebre la distinció de Casteller de soca-rel, més que merescuda. Ha estat un mestre per a molts i tot un referent al llarg de molts anys. A més, era d'aquella mena de castellers que fan colla, sempre a punt per a la tertúlia –ai las! aquells es-

morzars de forquilla dels dissabtes, que compartíem amb el Ganxo i el Melilla i algun altre casteller que s'hi apuntava-. Dotat d'una memòria privilegiada, era un assidu a Cal Figarot, tant als assaigs d'entre setmana com els dissabtes a la tarda, a l'hora de fer la partideta de cartes amb els amics; també fidel, davant del televisor, quan jugava el Barça. I no cal dir de les actuacions, a les quals no fallava gairebé mai si no era per causes de força major. Sempre amatent amb la família i amb una veritable devoció envers els néts, del Ramonet ens quedarà, a més, la remembrança d'una persona afable en el tracte i amic dels seus amics; i no oblidem les seves col·laboracions amb altres colles del món casteller: del Vendrell, de Valls, de Tarragona, de l'Arboç, de Barcelona... El destí, a voltes fatal, no té espera i ha volgut que ens precedís en el camí cap a l'eternitat, però el seu bon record romandrà per sempre entre nosaltres. Avesat com estava a transitar per les parts altes dels castells, torres i pilars, no li serà gens difícil d'enfilar-se, per darrera vegada, i fer l'última grimpada per tal d'esgarrapar un tros de cel. I no hi ha dubte que quan puguem assolir de fer l'aleta al 4 de 10, ell esdevindrà igualment partícip del nostre èxit, i se'l mirarà satisfet i rialler des de les altures. Perquè el Ramonet haurà estat, és i serà, en la memòria castellera col·lectiva, un dels puntals més fermes que han distingit els Castellers de Vilafranca al llarg dels seixanta-cinc anys que conformen el nostre historial. I el seu exemple perviurà per sempre... A reveure, Ramon, i reposa en pau, company i amic.

Jordi Saumell

J.C.

Aquest passat 2014 ens va deixar el nostre company Jordi Saumell. En Jordi feia uns vint anys que estava vinculat a la colla, tot residir a Vilanova, on ja n'era un gran aficionat, ja que quan hi actuàvem sempre es posava a la pinya. Durant la presidència del Pere Regull va venir a alguns assajos i el nostre company Vicente Yuste, el *Vasco*, i el Toni de Lavern el van convèncer per entrar a la colla. Així, cap a finals dels 90, li vam donar la camisa i des de llavors, quan venia, sempre s'ajuntava amb els *Grajos*. No fallava mai en les grans diades: Sant Fèlix, el Concurs, Tots Sants i, evidentment, a Vilanova. El vèiem ocupant les fileres de les rengles dels grans castells. De vegades ens trobàvem junts en un 3 de 10, per exemple, i mentre els companys acabaven de muntar el peu, parlàvem de la nostra feina, ja que el Jordi tenia una gestoria a Vilanova. L'última vegada que va venir va ser a l'Arboç, el mes de juny, i ja va comentar que l'havien operat del cor. Al cap d'unes setmanes aquell gran cor, -ja que ell era una persona gran d'envergadura i a la vegada una gran persona-, va dir prou. Et trobarem a faltar, Jordi, però sempre seràs amb nosaltres, en els nostres records, i el dia de Sant Fèlix, també estaràs fent pinya, junt amb els companys que esteu en aquest cel de color verd.

El Ramonet amb els seus inseparables amic Francesc Moreno Melilla.

Un planter de futur

Gerard Peña

D'abril fins a novembre, abans de l'assaig general del divendres, els joves de la colla es troben a Cal Figarot amb l'objectiu de dur a terme un assaig especialment dissenyat per a ells. Són unes sessions programades per un equip de castellers de la colla en actiu, supervisades per gent de vàlua reconeguda com el Toni Bach.

La iniciativa no és una novetat al món casteller ni dins la colla, però, en els últims anys, el «boom casteller» ha convertit l'atenció al col·lectiu de joves que tenen entre 13 i 18 anys en una necessitat de primer ordre per garantir el futur i assegurar el present de les colles.

Dit això, sorgeix als Castellers de Vilafranca la idea d'organitzar un concurs de castells entre instituts: el Joverd. Resulta que a la cinquena edició del concurs hi ha 900 joves a Cal Figarot: brutal! Són joves penedesencs que tenen ganes de fer castells i grans dosis de motivació. Imagineu-vos quin potencial... És en aquest moment quan l'assaig jove agafa un paper molt important perquè

facilita l'accés d'aquests joves als castells i els dona l'oportunitat de seguir fent-ne, ara sí, defensant el color verd i portant la camisa dels Castellers de Vilafranca.

Durant les dues últimes temporades, amb el suport i la col·laboració de l'equip tècnic i la Junta actual, s'ha intentat millorar aquestes sessions perquè tinguin una incidència directa a la colla i s'identifiqui aquest projecte com un planter que pot generar els grans castellers del futur.

El programa de totes les sessions de la temporada està planificat des de l'inici fins al final i es fixen uns objectius concrets de cada sessió. El primer any, amb la col·laboració de castellers experimentats, cada dia es treballava una posició diferent i, el segon any, una construcció diferent cada divendres. Això no obstant, en tot moment aquesta planificació està sotmesa a canvis per adequar al màxim la progressió al ritme d'actuacions de la colla.

L'èxit respon al que es preveia: els joves entenen l'assaig com un espai de trobada

on ells són importants i se'n senten protagonistes; comencen a entendre els valors de la colla fins al punt de compartir-los i defensar-los com els que més; animen els seus companys a participar-hi, i la gran majoria evolucionen a un ritme molt ràpid. A conseqüència de tot plegat, tenim al davant una situació compromesa. N'hem de ser conscients i l'hem de saber resoldre de la millor manera possible per atendre a tots i totes el millor possible i fer efectiu l'objectiu d'aquest projecte: nodrir la colla de castellers i castelleres.

Per tant, al jovent que ja ha assistit durant aquests anys a l'assaig jove, li hem de donar continuïtat en la seva evolució i oferir la possibilitat de millorar dia rere dia. Això vol dir que el tipus de sessió que necessita s'allunya cada vegada més de les sessions bàsiques castelleres destinades a la gent inexperta a qui li agrada els castells i vol aproximar-se a la colla.

D'aquesta manera, per atendre els dos col·lectius que presenten unes necessitats diverses -tant important una com l'altra-, hem de començar a pensar en un nou model d'escola de castells amb dos programes diferenciats: atenció als nous i tecnificació castelleres? Pensem-hi. Són el futur!

L'assaig jove dels Castellers de Vilafranca, un espai on el futur de la colla és el protagonista

Supervverd

La nostra fabulosa canalla, cada any, al llarg de tota la temporada, i paral·lelament a l'activitat purament castellera i realitza tot un conjunt d'activitats.

El plat fort d'aquestes activitats es l'excursió de la canalla i la sortida de càmping amb tota la canalla i quitxalla de la colla. Aquestes sortides tenen dos objectius principals, el primer és el de premiar l'esforç, la dedicació, la constància i la implicació dels més petits i també, els èxits assolits durant la temporada anterior. El segon objectiu, no menys important, és la de reafirmar i enfortir els lligams d'amistat entre ells, compartir, treballar en equip, etc.

La nostra canalla, del 2 al 5 de maig, van estar gaudint d'activitats de natura a la Cerdanya i a Andorra. Una via ferrada a Vallcebre, una visita a les coves de La Fou de Bor i tot un dia al parc de Naturlàndia d'Andorra van fer que els tres dies d'estada fossin molt intensos per als petits i també per als monitors.

Per altra banda, del 25 al 27 de juliol tota la canalla i quitxalla de la colla van gaudir novament de les instal·lacions del Càmping Caledonia a Altafulla. Tres dies de sol, platja i piscina que varen servir per encarar amb èxit un gran agost casteller.

Siscu Benet

pdm gifts®

www.Trofeos y Publicidad.com

promocions . regals d'empresa
tèxtil promocional . roba laboral
trofeus . plaques
productes vins i caves
taller propi . projectes a mida

pdm@pdmgifts.net

www.pdmgifts.net

www.facebook.com/pdmgifts

www.twitter.com/PDMgifts

CASTELLS A BANDA

1. Estirar la corda a les Festes de Sant Raimon
2. Assemblea general de la colla
3. Calçotada Verda
4. Catalans Want to Vote
5. Estirada de corda
6. Visita dels Pallagós del Conflent
7. JoVerd 2014

8. Concurs de Paelles
9. Gala XXV Aniversari Concurs de Castells. Foto: Montse Riera
10. Tast de vins
11. Sopar del peu
12. Presentació del nou autocar durant la Diada de Cal Figarot
13. Pedalada Verda
14. Federic Benages, Joan Crusat i Joan de Déu Reyes, castellers de soca-rel
15. Rodatge esport de Nadal al Palau de la Música

L'altra cara dels castellers

Jordi Bustos

Arnau Rafecas

"En totes les aficions, si hi dones el màxim de tu, t'ho passaràs millor"

En Jordi Bustos fa molts anys que és casteller: des dels quatre anys. És a la colla des del 1981. Però si li dediquem aquest espai no és per les seves fites castelleres, que, si les haguéssim d'anomenar i enumerar, no acabariem mai, sinó per la seva faceta d'amant del foc (exdiable de Vilafranca i membre de l'associació pirotècnica Els 3 Mosqueters) i de la música (trombonista i membre dels Ministrers de Vilafranca).

Quan fa que va començar el teu interès per aquestes aficions: foc i música? I què t'hi va portar?

«Va començar de ben petit, tot va relacionat amb els castells. Anàvem a fer cercaviles a altres pobles on sempre hi havia dracs, diables, música..., hi havia de tot. Suposo que això em va despertar l'interès. Després, de gran, vaig entrar als Diables, va ser com un somni fet realitat. I la música, sempre m'havia agradat, però només l'escoltava. La meua dona, que és professora de música, em va regalar un trombó i em va dir que ja no tenia excusa per no tocar-lo. I arran d'això em vaig apuntar a classes i toco aquest instrument».

Quin any vas entrar al Ball de Diables de Vilafranca i durant quants anys vas formar-ne part?

«Vaig entrar-hi l'any 2002, fins al 2010. Van ser vuit anys molt intensos. Es van produir molts canvis dins del ball i m'ho vaig passar molt bé, sobretot per això, per donar el màxim. Crec que entrar al Ball de Diables va ser per donar-ho tot. Vam fer-hi molts canvis, sobretot en el funcionament intern, però va arribar un moment en què el meu pas als castells anava tenint més importància i ocupava posicions més importants dins la colla. Això va provocar que no pogués seguir fent les dues activitats alhora».

Si no ho tinc mal entès, tu eres diable quan el Ball va decidir deixar de celebrar el Correfoc per estrenar el Ball de Foc actual. Què ens pots explicar d'això?

«Juntament amb mi va entrar molta gent nova als Diables. I una de les coses que volíem canviar era el Correfoc. Crèiem que aquell espectacle tenia moltes més possibilitats. Volíem fer un acte en què poguéssim participar-hi molta més gent, com ara els pares amb canalla. Així la gent s'hi podia acostar sense cremar-se. Aleshores vam crear tres punts claus de foc: Anselm Clavé, Ajuntament i Santa Maria. Tres punts on la gent pogués veure l'espectacle sense cremar-se. És un dels projectes que vam tirar endavant i me'n sento molt orgullós».

Què és Els 3 Mosqueters?

«Quan amb el Ball de Diables anàvem a fer correfocs a altres pobles, ens demanaven que féssim un final pirotècnic, com ara un petit castell de focs. Habitualment, érem tres o quatre diables els que ho acostumàvem a muntar: el Siscu, el Bascu, jo i algú més. D'aquí va venir que ens anomenessin "els tres mosqueters i el Dartanyan". Com que ens ho demanaven bastant sovint, vam decidir crear una associació sense ànim de lucre i així muntem aquest tipus d'espectacles».

Quins espectacles sol fer Els 3 Mosqueters?

«Tenim diferents espectacles fixos com, per exemple, les festes de Sant Raimon, que és on vam crear el primer espectacle com a entitat

fundada. A més, fem muntatges en alguns barris com el Poble Nou o l'Espirall i, depenent de l'any i dels diners, en fem algun altre. L'acte que la gent sap menys que és nostre però que per a nosaltres és molt important és el final del Ball de Foc. Es fa conjuntament amb els Diables, però som Els 3 Mosqueters els qui ho muntem realment. És l'espectacle que ens sentim més orgullosos de fer durant l'any».

Deixem enrere el foc i parlem del trombó. Per què aquest instrument i no la gralla, sent tot un VtV?

«He viscut les cercaviles i les festes populars des de ben petit, però els meus gustos musicals sempre han estat el reggae i l'ska, és la música que m'agrada més. En aquesta música, sempre hi ha secció de vents, i, dins d'aquesta, el trombó, que és el que sempre m'havia agradat més. Un any, pel meu aniversari, quan vaig arribar a casa, em vaig trobar a la porta una caixa allargada. Quan la vaig obrir, vaig veure que era un trombó. La meua dona, la Lis, me l'havia regalat. Per tant, ja no tenia cap excusa per no tocar-lo».

En quins grups toques el trombó?

«Toco a la Banda i als Ministrers de l'Escola de Música Municipal de Vilafranca. Arran de tocar amb ells, ens han sortit altres bolos i acompanyem gegants, cavalcades de reis... el que sigui. Ara estem iniciant un grup nou i som entre 12 i 15 músics, amb flabiol, sac de gemecs, tarotes, timbal fondo i trombó. Toquem música tradicional, a més de repertori propi que estem buscant, del tipus concert vermut».

Són comparables les aficions pel foc i per la música? Què tenen en comú?

«La comparació que faig jo és que en totes les aficions, si hi dones el màxim de tu, t'ho passaràs millor. En els castells, aconseguiràs anar en una posició concreta si vas més a assaig, i amb el foc passa el mateix. El meu objectiu era donar-ho tot amb els Diables i vam fer un canvi dins la colla: l'organigrama, la manera de funcionar..., vam crear moltes coses. Amb la música, també. Jo, que he començat de gran, si no hi dedico moltes hores, no avanço. Tot són hobbies per a mi i m'ho passo molt bé. Són aficions, i, sempre que t'agradin, hi donaràs el màxim de tu mateix».

Una persona amb tanta activitat associativa, segur que té un paper rellevant en els Kintillus, un dels grups més potent i actiu dins de la colla. Quin acte creus que és més important dels que organitzeu?

«Els Kintillus, encara que no ho sembli, som assemblearis. Cada divendres, després d'assaig, fem assemblea i tothom hi diu la seva, tothom té dret a veu i vot. L'acte més important que organitzem és el Dinar dels Kintillus perquè no és una activitat pensada només per a nosaltres, sinó que també volem que hi vingui la gent jove de la colla. És una manera d'integrar-la-hi».

Estrella Damm és el vostre patrocinador oficial?

«No, però sí que crec que és una casa gran gràcies als Kintillus».

De kintillu, n'és qui vol o qui pot?

«Jo crec que, de kintillu, en som tots!».

INSTAL·LACIONS

Electricitat

Aigua—Gas

Domòtica

Calefacció

Aire Condicionat

Manteniments

ENGINYERIA

Projectes

Legalitzacions

Direcció d'obres

Assessorament Tècnic

SERVEIS ENERGÈTICS

Auditories

Estudis Energètics

Sistemes de Monitorització

**Finançament en mesures
d'estalvi energètic**

Contracta l'energia amb
nosaltres

fenienergía

EMPRESA DELEGADA

Més de 400 clients nostres ja hi confien!

Rbla. la Girada, 3. Vilafranca
Tel i Fax: 93 890 20 72
www.instatec.net
Instatec@instatec.net

- Tracte personalitzat
- Preus competitius
- Transparència

Facebook.com/instatec

[@xaviinstatec](https://twitter.com/xaviinstatec)

Hill-instatec.blogspot.com.es

A Banc Sabadell també anem de festa

A Banc Sabadell estem amb la tradició, estem amb la cultura i amb el saber popular. I també sabem que això és molt important per a tu.

Per això en aquests moments també anem de festa. Per celebrar-ho junts i gaudir tots plegats d'uns dies inoblidables.

Anem de festa.

El banc de les millors empreses. I el teu.

B Sabadell